EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı **Sayı: 302, Mayıs 2016**

TKİP V. Kongresi sunumları...

Devrimci örgüt sorunu

* İllegal temellere dayalı devrimci örgüt sorunu, tam da yaşamsal bir ihtiyaca dönüştüğü bir dönemde, ana gövdesiyle Türkiye solunun gündeminden çıkmış bulunmaktadır. Gerçekte bu salt Türkiye'ye özgü bir durum da değildir. Dünya ölçüsünde de solun bu alanda büyük bir yıkım yaşamış bulunduğu ortadadır. İllegal temellere dayalı ihtilalci örgüt anlamında leninist örgüt anlayışı bir yana bırakılmıştır; en iyi durumda, geride kalmış tarihsel bir aşamanın artık eskimiş bir ürünü sayılabilmektedir. Solun etkisi altındaki kitleler içinde örgütsüzlük ve sol saflarda örgütsel liberalizmin her türlüsü egemen durumdadır. İşçi sınıfının tarihsel devrimci rolünü başarıyla yerine getirebilmesinde ve genel olarak toplumsal devrimin zaferinde tayin edici bir öneme sahip devrimci örgüt fikri artık genel bir ilgisizlikle, hatta yer yer küçümsemeyle karşılanmaktadır.

Bunu 1980'lerden başlayarak neredeyse otuz yıl boyunca tüm dünyaya egemen olan büyük gericilik dalgasının bir ürünü, dünya çapında burjuvazinin ideolojik, politik, kültürel ve fiziki saldırılarının bir başarısı saymak gerekir.

* Oysa girmiş bulunduğumuz yeni dönem, pratik ve teknik olarak çağın gelişmelerine ayak uydurabilen devrimci örgütü her zamankinden daha acil ve yakıcı bir ihtiyaç haline getirmiş bulunuyor. Zira kapitalizmin halihazırdaki büyük buhranına, bunun şiddetlendirdiği emperyalist hegemonya krizine ve bu ikisinin ivmelendirdiği proleter kitle hareketleri ile halk isyanlarına rağmen, devrimci önderlik boşluğu dünya burjuvazisine geniş bir inisiyatif alanı bırakmaktadır. Tunus ve Mısır'daki halk isyanlarından bu yana yaşanan gelişmeler, özellikle Ortadoğu'yu boydan boya kesen, Afrika ülkelerinde süreğenleşen vahşet ve boğazlaşmalar, çarpıcı örnekler olarak karşımızda durmaktadır. Devrimci önderlik boşluğu, yılların birikimi üzerinden cereyan eden kitlesel patlamaların emperyalizm ve onun hizmetindeki işbirlikçi burjuvazi tarafından belirgin bir kolaylıkla kontrol altına alınabilmesi ve saptırılabilmesi bağlamında, genel olarak gericiliğe geniş bir hareket alanı anlamına gelmektedir. Ve devrimci önderlik boşluğu, sorun temelde ideolojik ve politik nitelikte olmakla birlikte, bunun ayrılmaz bir parçası olarak kurulu düzenin denetimi dışında konumlanmış devrimci temellere dayalı bir örgüt olmaksızın doldurulamaz.

* Gene içinde bulunduğumuz dönem, ihtilalci örgütlenmenin özel bir boyutunu ayrıca önemli hale getirmektedir. Bu, militan-savaşçı örgüt ve haliyle kadro sorunudur. Nereden bakılırsa bakılsın, günümüz dünyası ve Türkiye'si, genelleşen bir şiddet sahnesine dönüşmüş durumdadır. Dönemi karakterize eden, tepeden tırnağa savaş ve saldırganlık, baskı ve şiddettir. Teknik ilerlemenin ve teknolojik alandaki sıçramalı gelişmelerin burjuvazi tarafından ilk kullanım alanı, dahası çoğu durumda bizzat kaynağı, silah sanayii, güvenlik ve polis devletinin tahkimatıdır.

İlkin vahşet boyutuna varan şiddet olgusunun ve ikinci olarak burjuva devlet

aygıtının tahkim edilmesinin aşırı düzeye vardığı bir dönemde, militan-savaşçı kimliğini geliştirip pekiştirmeyen bir örgütün, devrim mücadelesine önderlik edebilmek bir yana, devrimci niteliğini koruyarak ayakta kalması bile olanaksızdır.

Militan-savaşçı kimliğin geliştirilip pekiştirilmesinde bilinç açıklığı ne derece ileri olursa olsun, son kertede belirleyici olan, somut yönelimler, pratik tercih ve tutumlardır. Daha somuta indirgersek, güçlerini askeri ve teknik olarak donatıp eğitmeyenin, militan eylemi ve pratiği olmayanın, kadrolarını böylesi pratiklerin içine sürmeyenin militan-savaşçı niteliğinin gelişmesi imkansızdır. Bunu kitle şiddetinin öne çıktığı patlama dönemlerindeki olanakları-koşulları değerlendirmeye ertelemek, böylesi dönemlerin üstesinden gelecek, daha açık ifadeyle kitle şiddetine doğru taktiklerle bilinçli ve örgütlü biçimler verecek bir önderlik yeteneğinden de yoksun kalmak demektir.

* Dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek devrimci bir örgüt şüphesiz ki ancak denetim dışı, daha geniş anlamıyla illegal temeller üzerinden var olabilir. En basitinden savaşçı-militan kimliğini tahkim edecek pratikler bile, denetleme-dinleme-takip olanaklarının (özelde teknolojinin) bu denli gelişkin olduğu günümüzde, ancak denetim dışı bir örgütsel omurgayla mümkün olabilir. Zira tersi durumda, her şeye rağmen gerçekleştirme iradesi gösterilebilse bile, askeri-militan her eylem ve pratik, örgütsel sürekliliği, dolayısıyla siyasal çalışmayı sekteye uğratma riskini geometrik olarak katlayacak, bu ise genelde olduğu üzere adım atmaktan alıkoyan bir pranga işlevi görecektir.

* Çelişkilerin keskin bir şekilde kendisini dayattığı Türkiye gibi bir devrim toprağında, düzenin dönemsel dalgalanmalardan başka bir anlamı olmayan gevşemelerine kapılmak, tekrar tekrar görüldüğü üzere, ölümcül bir hatadır. Bunun için illa 12 Mart, 12 Eylül gibi çıplak faşist darbe dönemlerini anımsamak bile gerekmiyor. Somut tabloya bakıldığında açık yüreklilikle teslim edilecektir ki, burjuva güç odakları arasındaki siyasi iktidar kavgasının gerektirdiği durumlarda bile, burjuva düzenin tüm işleyişi, kurumsal yapısı ve hukuksal görüntüsü kolayca paçavraya dönüşebilmektedir. En son örneğini yeni savaş ve saldırganlık politikasının uygulanışında görmekte olduğumuz gibi, düzenin denetimini aşmayan örgütlenmelerin siyasal faaliyet sürekliliği tümüyle düzenin insafına, daha doğru bir ifadeyle tercihlerine kalmaktadır.

***

* Soldaki parlamentarist sürüklenişin ve tasfiyeci legalizmin karşısında leninist devrimci örgüt fikrinde ısrar göstermek, illegal temellere dayalı ihtilalci bir örgütlenmeyi esas almak, denebilir ki sınıf yönelimi-sınıf partisi kimliğinin yanısıra, TKİP'nin en ayırdedici niteliklerindendir. Partimiz bu üstünlük alanında tereddütsüz bir bakışa ve irade birliğine sahiptir.

* İllegal örgüt, illegalite-legalite ilişkisi, teknik ve pratik boyutlarıyla yeraltı örgütlenmesi vb. konularda tarihsel deneyim ve birikimin yanısıra, bizzat partinin kendi özdeneyimi ve birikimi, yeni tartışmalardan çok, döne döne özümsenmeyi ve pratikleştirilmeyi beklediği ölçüde, sorunun genel esaslarına ve ilkesel çerçevesine girmek gereksizleşmektedir.

* Partinin deneyim birikimine, illegal-ihtilalci örgütlenme konusundaki anlayış ve irade birliğine rağmen, ihtilalci örgüt sorunu ve onu kesen bir dizi sorun özellikle TKİP II. Kongresi'nden bu yana partinin gündemini meşgul etmeye devam etmektedir. Bilindiği üzere diğer tüm alanlarda olduğu gibi, devrimci örgütü ilgilendiren sorunlarda da uzun yılların ardından ilk köklü müdahaleler, II. Parti Kongresi'nden itibaren gündeme geldi. Denebilir ki, 2007'de toplanan II. Parti Kongresi ile 2012'de toplanan IV. Parti Kongresi arası dönemde, zaman ve enerjinin en çok hasredildiği sorunlar, tam da ihtilalci örgütlenme başlığında toplanmaktadır. Özellikle 2008 sonbaharındaki MK toplantısında alınan "organik bütünleşme" kararı, bu alandaki sorunlara müdahalede bir dönüm noktası teşkil etmektedir. Genelgeler, iç eğitim, düzenlemeler, yaptırımlar vb. ile şekillenen bu sürecin ardından toplanan

IV. Parti Kongresi, düşünsel planda yeterli bir açıklığın sağlandığını ve sorunu olağan düzeye çekmenin artık tümüyle pratik sorunu olduğunu saptadı.

Bunun başlıca gereklerinden biri ise "politik önderliğe dayalı çalışma tarzı"na köklü bir geçişti. Bir yanında merkezi önderlik görevlerinin göğüslenmesi ile diğer tarafta gelişkin yerel inisiyatiflerin birliğinin ifadesi olacak olan politik önderliğe dayalı çalışma tarzı, illegal örgütlenmeyi güçlendirme, partinin devrimcileşme sorununda mesafe alması, kadroların devrimcileşme süreçlerinin hızlandırılması, iç yaşamın devrimcileştirilmesi gibi sorun alanlarının çözücü halkası olarak tanımlandı. Bu aynı zamanda, illegal örgütlenme ve örgütsel güvenlik başta olmak üzere, ihtilalci örgüt başlığı altında sıralanabilecek sorunların olağan sınırlara çekilmesinin de koşuluydu.

* IV. Parti Kongresi sonrası dönem, sonuçlar üzerinden bakıldığında, bu açıdan çok da başarılı bir tablo sunmamaktadır.

- Politik önderliğe dayalı çalışma tarzının kilit halkası olan merkezi önderlik sorumluğu gereğince yerine getirilememiştir.

- Başta MYO olmak üzere, parti yayınları güçlenmek bir yana kan kaybetmiştir.

- İllegal-ihtilalci örgütlenmenin güçlendirilmesinde en etkili silah olabilecek temel yayın organı olarak MYO'nun gereğince sahiplenilmemesi, örgüte çok yönlü müdahaleden kadroların düşünsel ve pratik eğitimine, teknik donanımdan yeraltı faaliyetinin güçlendirilmesine bir dizi alanda ciddi boşluklar doğurmuştur.

- İllegal afiş, bildiri, yazılama gibi klasik araç ve yöntemlerle ajitasyon-propagandada da geçmişe göre bir gerileme söz konusudur.

- Parti bünyesinde geçmişten bugüne illegalite konusunda bir hassasiyet olduğu halde, bir kısım yerel örgütlerde legal çalışma eğilimi giderek kanıksanır hale gelip olağanlaşmıştır.

- Örgütsel işleyiş, devrimci iç yaşam, iç illegalite alanlarında geçmişe oranla bir düzey yaratılmış olsa da hala güvenliği, örgütsel disiplini vb. kesen sorunlar yaşanabilmektedir.

- Devletin izleme-dinleme-takip yöntemlerine karşı hayatın canlı akışı içinde karşı yöntemler geliştirme, teknolojiye hakimiyet, deneyim kazanıp yetkinleşme vb.'nin kolektif olarak kesintisizce sürdürülmesi zorunluluğu tüm parti bünyesine henüz mal edilebilmiş değildir.

- Askeri-teknik donanım ve hazırlık alanında dönem dönem kimi adımlar atılsa da bunlar yaygın ve sistemli olmaktan uzaktır.

- Partinin, politik çalışmanın ihtiyaçları temelinde devrimci şiddetin örgütlenmesi yönelimi elle tutulur bir karşılık bulmamıştır.

- Başka bir dizi asli sorunla içiçe geçen bütün bu sorunlar temelinde, bir yandan yeni güçlerin kadrolaştırılması, diğer yandan kadroların devrimcileşmesi süreçleri oldukça sancılı seyretmektedir.

* Açıktır ki partimizin illegal-ihtilalci örgütlenme alanındaki bütün sorunları gelip tutarlılık sorununa, söz ile eylem, düşünce ile pratik davranış arasındaki tutarlılığa bağlanmaktadır. Sorunlarımız konusunda düşünsel planda net bir anlayış ve irade birliği olsa da, bunların hayata geçirilmesinde yeterli başarı sağlanamadığı bir durumda, bunun tüm parti bünyesinde moral açıdan bunaltıcı bir ağırlığa dönüşmesi kaçınılmaz olmaktadır. Tutarlılık, örgütsel politika ve tercihlerin gereklerini gözetmekten geçmektedir.

* Diğer tüm sorunlarda olduğu gibi ihtilalci örgüt ve bu başlık altında ele alınan sorunlarda da tayin edici halkayı merkezi önderlik sorunu oluşturmaktadır. Zira örgüt her şeyden önce ve en başta bir önderlik sorunudur. Kadrolaşmanın ve savaşçı-militan bir ihtilal örgütü olmanın koşulu, en önde savaşmayı bilen, söz ve eylem tutarlılığından pratiğiyle taviz vermeyen, çok yönlü olarak yetkinleşmiş, önderlik niteliklerine haiz belli sayıda kadronun, dönemin merkezi önderlik ihtiyaçlarını karşılayabilecek kenetlenmiş birliğidir. Bu yaratılmaksızın partinin gelişip serpilmek yerine benzer sorunlarla boğuşup durması bir yerde kaçınılmaz olmaktadır.

TKİP V. Kongresi, kendinden önceki bütün süreçlerimizi bu çerçevede değerlendirmeye tabi tutarak, bizzat bu en köklü sorunumuza ciddi bir neşter vurmayı başarabilirse, tüm sorunları en kritik halkasından kavramış olacaktır.

TKİP V. Kongresi sunumları...

Sendikal bürokrasi ve bağımsız sınıf sendikası

Bağımsız sendika sorunu parti için yeni bir tartışma değil, farklı dönemlerde ele alınmış ve çerçevesi çizilmiş bir konudur. Bu kapsamda Parti Kuruluş Kongresi değerlendirmelerini özellikle anmak gerekir. Konu Kuruluş Kongresi'nde esaslı biçimde tartışılmış, bugüne de yol gösteren önemli açıklıklar sağlanmıştır.

Yakın dönem sınıf hareketinde gerçek bir kilometre taşı oluşturan Greif Direniş, bütün renkleriyle mevcut sendikal hareketin tablosunu ortaya serdi. Greif direnişi bugün için mevcut sendikalar ve sendikalara hakim anlayışlar arasında esasa ilişkin bir fark kalmadığını çarpıcı bir biçimde gösterdi. Sendika yönetimlerinin ileri konumda görünenlerinin bile işçi sınıfının taban iradesinden, eylem inisiyatifinden ve düzenin yasalarını aşan mücadelelerinden öcü gibi korktukları bir kez daha açığa çıktı. DİSK bürokratlarının Greif Direnişi ve metal işçilerinin fiili grevleri karşısındaki tutumları bunu tüm açıklığı ile ortaya koydu. Devrimci iddia ve iradeleri kalmayan siyasal anlayışların sınıfın ileri eylemleri karşısında mevcut sendikal düzenin yanında saf tuttuğu da bu arada görülmüş oldu.

DİSK'e hakim anlayışların Greif işgali karşısında sergiledikleri tutumlar ortadadır. DİSK bürokratları sınıf hareketinin önünü açma potansiyeline sahip bu çok önemli işçi direnişine en ufak bir destek ya da katkı sunmak bir yana, onu kırmak için adeta seferber oldular. DİSK Tekstil bürokratları sermaye ve devletle doğrudan, DİSK yönetimi ise dolaylı olarak işbirliği yaparak, Greif işgalinin kırılması için çalıştılar. Bu tutumlarıyla, sarı sendikalarla aralarında artık esasa ilişkin bir fark kalmadığını göstermiş oldular. Sarı sendikalar sermayeye hizmette safını net olarak ortaya koyarlarken, ötekiler aynı şeyi, DİSK adının ve tarihinin de ağırlığı altında, daha dolaylı ve demagojik söylemlerle yapmaktadırlar. Pratikteki uzlaşmacı ve teslimiyetçi anlayışlarını ilerici söylemlerle gizlemeye çalışmaktadırlar. Bu konum ve tutumlarıyla onlar da devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesinin sendikal alandaki önemli engelleri arasında yer almaktadırlar.

DİSK bürokrasisi içinde bazı sendikalar farklı bir duruş sergileme iddiasındalar. Yeri geldiğinde DİSK'e hakim anlayışlardan ayrı olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Ne var ki bunu yaparken göstermelik bir takım tutumlar sergilemenin ötesine geçemiyorlar. Duruma göre de DİSK bürokrasisiyle uzlaşarak faydacı bir tutum sergiliyorlar. Bütün bunlar gösteriyor ki, devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefi, iddiası ve iradesi olmayanların, sınıf içinde tuttuğu mevzileri sermaye düzenine karşı yöneltmesi de mümkün olmuyor, olamıyor.

Mevcut sendikal anlayışlar ortak paydada buluşuyorlar

İstisnaları olmakla birlikte bugün sendikaların geneline işbirlikçi ya da en iyi durumda uzlaşmacı anlayışlar hakim. En "ilerici"si olarak ifade edilenler bile yasalcılıkla sınırlı bir çalışmanın ötesine geçmiyorlar, geçemiyorlar. Arada bazı militan çıkışları ya tabanın basıncıyla, ya reklamcı bir amaçla, ya da pazarlık masasındaki konumlarını güçlendirmek için yapıyorlar. Sorunu devrimci

bir politika ekseninde ele almıyorlar. Devrimci sınıf bakışından yoksun mücadelelerde elde edilen kazanımlar geçici olduğu gibi, devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasına da katkı sunmuyor.

Bu sendikal anlayışlar işçilerin tabandan gerçekleştirdiği ileri çıkışları düzenin yasaları içinde tutmak görevinden başka bir işlev görmüyorlar. "İlerici" olarak ifade edilenleri dahil bütün sendikalarda kastlaşmış bir bürokrasiden söz etmek mümkündür. Çok güçlü ve örgütlü bir müdahale yapılamadığı müddetçe bu kastı aşmak bugün için zor görünmektedir. Greif gibi güçlü, örgütlü ve militan bir direniş bile bu kastı bugün için derinden sarsmak sınırlarında kalabilmiştir. Bu kastın hakim olduğu anlayış, örgütlü oldukları fabrikalara kadar (buralardaki dayanakları olan temsilciler vb. üzerinden) yedirilmiştir.

Artık bildiğimiz anlamda sendikalardan söz etmek mümkün değildir. Sendikalara hakim anlayışlar, esas itibariyle sermaye adına işçi sınıfını denetim altında tutma görevini yerine getiriyorlar. Sendikaları sınıf örgütleri olmaktan ziyade sermayenin uzantısı gerici politik merkezlere dönüştürüyorlar. Bu durum sendikal mücadelenin devrimci siyasal mücadeleyle kopmaz bağlar içinde yürütülmesinin hayati bir yerde olduğunu da gösteriyor. Ötesi ekonomizmi aşmayan bir mücadele olur.

Bağımsız sendikalar ihtiyaç mıdır?

Gelinen aşamada sendikaların tablosu ortadadır. İşçi sınıfının öz örgütleri olması gereken sendikalar, esası yönünden bu misyonunu yerine getiremez hale getirilmiştir. Bu tabloyu değiştirme iddiası ve iradesiyle hareket eden her çıkışın önü, sermayeden önce bizzat sendikal korucular tarafından kesilmektedir. Sendikal kast içerisinde alt kademe ve üst kademe ayrımı kalmamıştır. Ayrım daha çok siyasal anlayışlar temelinde şekillenmektedir. Bir takım sol nüanslı anlayışlar bu ayrımın bürokratik "sol" kanadını temsil ediyorlar. Bu kanat rüzgarın hızına ve yönüne göre şekil alıyor. Bu kanadın temsilcilerinin genel siyasal planda düzenle uzlaşma zemininde olmaları, sendikal alanda da uzlaşmacı politikalarının temelini oluşturuyor. Tuttukları koltukları ve lüks yaşamı kaybetme kaygısı bu kesimin diğer bir korku alanıdır.

Greif işgali böylesi yozlaşmış bir sendikal harekete karşı gerçek bir devrimci sınıf sendikacılığı hareketi olarak yaşandı. Sendikal mücadelede şimdiye kadar bilinen bütün ölçütleri değiştirdi, yeni ölçütler getirdi. Bu ölçütlerin temel halkasını gerçek işçi demokrasisine dayanan taban örgütleri ve devrimci sınıf çizgisine dayalı bir önderliğin etkin olması oluşturuyor.

Greif direnişi işçi sınıfının en ufak hak alma mücadelesinin dahi nasıl (fiili meşru, militan bir çizgide!) verilmesi gerektiğini göstermiştir. Tek tek fabrikalarda verilen mücadelelerin sınıf kavgasına değer katması için devrimci sınıfsal bir bakışa sahip taban örgütlenmelerine dayanması gerekir. Sınıf devrimcilerinin taban inisiyatiflerine devrimci bir yön vermek için buralarda konumlanması ve devrimci merkezler yaratması gerekmektedir. Bunlar yapıldığında her sendikal çalışma sınıfa devrimci müdahalenin aracına dönüşecektir.

Greif'le birlikte artık dünkü kalıplar miadını doldurmuştur. İşçi demokrasisine ve taban inisiyatifine dayalı örgütlenme anlayışı ve yöntemi, sınıf mücadelesinin yeni çıtası olarak önümüzde durmaktadır. Metal işçilerinin çıkışı bu gerçekliğin altını bir kere daha çizmiştir.

Mevcut sendikal hareket bu gerçek işçi demokrasisi pratiğiyle aşılmıştır. Bunun içindir ki eskinin temsilcileri Greif işgaliyle somutlaşan gerçek işçi demokrasisi anlayışına karşı gerici bir tutum içerisine girmişlerdir. Kendi denetimine alamadıkları hareketi tasfiye etmeye, boğmaya, geri çekmeye varan gerici tutumlar sergilemişlerdir. Benzer tutumlar, metal işçilerinin taban inisiyatifine dayalı fiili grevlerine ve harekete politik olarak yön veren MİB'le temsil edilen devrimci anlayışa karşı da gerçekleştirilmiştir.

Sendikal bürokratik kast, devrimci bir sınıf hareketi geliştirmenin önündeki en temel engellerden biridir. Mevcut tablo içerisinde devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını ete kemiğe büründürmek hayati bir yerde duruyor. Bu kastın aşılması sınıf hareketinin önündeki en önemli engellerden birinin ortadan kaldırılması

demektir. Bunun için devrimci sınıf hareketi yaratmaya hizmet edecek her türlü yol, yöntem ve araç kullanılmalıdır. Bağımsız sınıf sendikası politikası doğru ele alınarak kullanıldığında, bu amaca hizmet edecek önemli araçlardan biri olacaktır.

Bağımsız sınıf sendikası politikası sınıf içinde devrimci bir odak yaratma mücadelesine hizmet edecek bir araç olarak oluşturulmuştur. Bu araç birlik ismiyle de kendini ifade edebilirdi, fakat sendika olarak ifade etmesi sınıfa müdahalede ek olanaklar sunuyor. İşçi ve emekçilerin bilinç düzeyi gözönünde bulundurulduğunda, bu araç sınıf bölüklerine ulaşmamız için önemli avantajlar sunacaktır. Bağımsız sendika politikamızı sektörel birlikler politikamızın farklı bir biçimi olarak görmek, bu aracın anlaşılmasını daha da kolaylaştıracaktır.

Bağımsız sendikanın temel eksenini devrimci sınıf sendikacılığı, yani Greif işgaliyle somutlanan ve hayat bulan taban demokrasisi oluşturmaktadır. Bu araç sınıfa sendikal zemin üzerinden seslenme kolaylığı sağladığı için müdahalemizi kolaylaştırmaktadır.

Sendikal arayışa devrimci temelde yanıt verilmeli

İşçi ve emekçiler sendikaların bugünkü tablosuna rağmen sendikalarda örgütlenmeyi tercih ediyorlar. Sınıfın örgütlenme arayışına devrimci bir bakış açısıyla yanıt vermek bugünün en acil ihtiyacıdır. Tekstil işkolunda bunu mevcut sendikalarda yapmanın ayrı bir zorluğu var. Bu zorlanma alanlarından biri de, koca bir sektörde sendikal anlamda örgütlülüğün dahi çok sınırlı olmasıdır. Tekstil işkolunun bu durumu da gözönünde bulundurulduğunda, bağımsız bir devrimci sınıf sendikası adımı bir dizi açıdan önemli imkan ve avantajlar sağlayacaktır.

Yıllardır bu işkolunda mevcut sendikalara taşıdığımız işçilerin bir kısmı sendika ağaları tarafından denetim altına alınıp edilgenleştirildi. Bir kısmı da patron sendika işbirliğiyle tasfiye edildi, ediliyor. Sıkça yaşanan bu durumlar işçilerde moral kırılmaya ve sendikal örgütlenmeden soğumaya neden oluyor. Bağımsız devrimci sınıf sendikası politikası doğru değerlendirildiğinde bu sorunların bir kısmı aşılabilecektir. Bu alanda elde edilecek mesafeye bağlı olarak mevcut sendikaların tabanını devrimci temelde etkileme, taraflaştırma olanakları da artmış olacaktır.

Bağımsız sendika çalışmasının handikapları

Bağımsız sınıf sendikası politikası hiçbir biçimde diğer sendikalar içinde etkin biçimde çalışmamızın, buradan giderek örgütlenmemizin önüne geçmemelidir. Önemli olan bunu her durumda Greif kriterlerini gözeterek yapabilmek, çalışmayı devrimci taban örgütlenmesi ve inisiyatifi esaslarına dayandırabilmektir.

İşkolundaki mevcut sendikalar içinde taban inisiyatifi oluşturmak, siyasal sınıf çalışmamızı bu sendikalara taşımak hedef ve yöneliminden hiçbir zaman sapmamalıyız. Fakat gerici ve mevziyi dağıtıcı dirençle karşılaştığımız her yerde ve durumda da, örgütlemekte olduğumuz sınıf bölüklerinin taban inisiyatifine dayalı olarak sendika değiştirme girişimine önderlik etmekten de geri durmamalıyız.

Bağımsız sınıf sendikası politikamız bir takım olanaklar taşıdığı gibi bazı riskler de taşıyor. Sendikal çalışma kendi zeminini bulamadığı bir durumda bizim için bir ayak bağına dönüşebilir. Sendikal çalışmanın en büyük risklerinden biri budur. Bunun için yapılması gereken, sendikal pratiği sınıf içindeki gündelik siyasal çalışma pratiğimizin bir parçası ve yalnızca bir alt unsuru olarak ele alabilmektir. Bu arada dar grup sendikası algısı ve pratiğine karşı iradi bir çaba sarf etmektir. Sendikal çalışmanın güçlerini ayırma hedefiyle hareket etmek ve temel sendikal ilkelerimiz ekseninde dışımızdaki ilerici işçileri de çalışmanın bir parçası yapmak, güçlüklerimizi azaltacak ve işimizi kolaylaştıracaktır.

Bağımsız sınıf sendikası politikasını devrimci sınıf hareketi yaratma mücadelemizin araçlarından yalnızca biri olarak görebilmeliyiz. Bu türden adımları amaçlaştırmak, temel hedef ve ilkelerimizden uzaklaşmamıza yol açacaktır. Bunun için sıkı bir örgütsel denetim ve disiplin oturtmalıyız.

2016 1 Mayıs'ı...

Zayıflama devrimci sınıf hareketiyle aşılabilir

Birbirine karşıt iki dünyanın, uzlaşmaz iki sınıfın karşı karşıya geldiği 1 Mayıs alanları, sınıflar mücadelesinin verili koşullardaki seyrini de yansıtır. Son yirmi yılın 1 Mayıslar'ına bakıldığında, bu ilişkiyi saptamak zor değildir. Sınıf hareketinin ivme kazandığı, toplumsal muhalefetin güçlü olduğu dönemlerde 1 Mayıslar görkemli olmakta, toplumsal hareketin geriye düştüğü koşullarda ise hem kitlesellik hem de coşku alanında zayıflama yaşanmaktadır.

Hareketin düzeyi ile eylemin niteliği arasındaki bu diyalektik ilişkide, nesnel koşullar kadar sendikalar ile siyasal hareketler de önemli bir rol oynamaktadır. Devrimci akımların güçlü bir odak olabildiği koşullarda toplumsal hareket hem ivme kazanıyor, hem de moral açıdan güçleniyor. Reformistlerin baskın olduğu durumda ise, etkileşim de ters yönde oluyor. Toplumsal hareketteki zayıflama reformist saflarda sağ eğilimleri besliyor, sermaye iktidarıyla karşı karşıya gelmekten kaçış ruh halini pekiştiriyor. Bu durumda reformizm, toplumsal hareketin önünü tıkayan uğursuz bir rol oynuyor. Bu olguyu, Taksim Meydanı'nı kazanma sürecindeki 1 Mayıslar'da görmüş, ibretle izlemiştik.

***

1 Mayıs'ın sınıfsal, devrimci, enternasyonal bir karakteri var. İki dünyanın karşı karşıya geldiği, tarihsel önemi işçi sınıfı açısından büyük olan bu günü anlam ve önemine uygun bir tarzda kutlamanın kazanımlar yaratacağı deneyimlerle sabittir. Taksim'i kazanma sürecindeki azgın polis terörü devrimcilerle birlikte Taksim'i kazanma direnişine katılan işçileri ve emekçileri yıldıramadı. Tersine, iktidar saldırganlaştıkça direniş azmi de arttı. Bu mücadele sayesindedir ki, dinci-zorba rejim 1 Mayıs'ı resmi tatil ilan etmiş, Taksim Meydanı'nı kutlamalara açmak zorunda kalmıştı.

O dönemde "kitlesellik" adına, "alan fetişizmi yapmamak" adına direnişten kaçanlar vardı, bugün de olduğu gibi. Alan kazanıldığında ise onu "gövde gösterisi" için kullanmaya bakarlardı.

Rejimin saldırgan politikası Taksim'i tekrar yasaklayınca, mücadeleden kaçmanın utancı yine bu reformist takımına düştü. Taksim'den kaçarken "alan fetişizmi yapmayalım", "her yeri Taksim alanına çevirelim" türünden vaazlarla, içine düştükleri acınası durumu örtmeye çalıştılar.

Bu utanç verici tutumun toplumsal-sınıfsal bir temeli var elbette. Ancak bu sınıfsal temel, işçi sınıfının devrimci, enternasyonalist, dayanışmacı mücadele geleneğine tümüyle yabancıdır.

***

2016 1 Mayıs'***ı*** katılım, yaygınlık ve coşku yönünden son yılların en zayıf kutlamalarına sahne oldu. AKP'nin dayatmalarının dörtlü (DİSK, KESK, TTB, TMMOB) ve reformist izleyicileri tarafından kabul edilmesi "terör tehdidi" ile birleşince, devletin kolluk kuvvetleri keyfilik ve küstahlıkta ***sınır tanımadı.*** Polis kordonları, arama noktaları, yakın kamera çekimi, pankartlara el koyma, alçaktan uçuş yapan helikopterler vb.

uygulamalarla 1 Mayıs alanları militarist kuşatmaya tabi tutuldu.

Bu arada iktidarın tetikçiliğini yapan Hak-İş'in Adapazarı, Türk-İş'in ise Çanakkale'ye taşınması, bu iki konfederasyonun dinci-faşist iktidara biat ettiklerini bir kez daha gözler önüne serdi. Biri dinciliğe sarılan, öbürü ırkçılık taslayan bu iki sefil şebeke, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününü lekelemeye çalıştılar. AKP iktidarının iki konfederasyona bu alçaltıcı misyonu yüklemesi, işçi sınıfından ve devrimci, enternasyonal karakterli bir 1 Mayıs'tan duyduğu korkunun dışavurumudur aynı zamanda.

***

Son bir yılda ırkçı-şovenizmin tavan yapması, kirli savaşın vahşi bir boyuta taşınması, dinci bağnazlığın yaygınlaştırılması, patlayan bombaların kent meydanlarını kana bulamasına rağmen onlarca kentte onbinlerce işçi, emekçi, genç ve kadının alanlara çıkması herşeye rağmen çok önemlidir. Alanlara çıkma ısrarı, herşeye rağmen emekçilerdeki mücadele azim ve kararlılığının devam ettiğine işaret ediyor.

Toplumsal muhalefetin nesnel koşullardan kaynaklı zaafları kadar sendikal bürokrasinin sermayenin icazetine teslim olması, reformist solun ise bürokrat takımının peşine takılması, 1 Mayıs kutlamalarından yansıyan zayıf tabloda belirgin bir rol oynamıştır.

***

Taksim kaçkını sendika ağalarıyla devrimci irade yoksunu reformist sol koalisyonun icazetçi tutumu, işçi sınıfı saflarındaki mücadele dinamiklerinin harekete geçirilmesini köstekledi. Bu koalisyon Taksim Meydanı'nı bürokratlar eliyle AKP iktidarına teslim etmiştir. Bakırköy'de "Taksim'i tekrar kazanacağız" türünden laflar etmeleri bu konudaki sorumluluklarını zerre kadar azaltmıyor.

"Verili koşullarda acil ihtiyaç, sınıf saflarındaki mücadele dinamiklerini devrimci bir sınıf hareketi geliştirme çalışmasının dayanaklarına dönüştürebilmektir. Bu başarıldığında, yozlaşmış sendika bürokratlarını bir kenara atmak, reformistleri sarsmak, sermaye iktidarının dayatmalarını püskürtmek mümkün olacak, devrimci ve enternasyonal özüne uygun görkemli 1 Mayıs kutlamalarını hiçbir güç engelleyemeyecektir. "

İktidarın dinci-şoven saldırganlığına rağmen, sınıf saflarındaki mücadele dinamiklerini alanlara taşıyacak ciddi bir hazırlık ve devrimci bir irade konulabilseydi, tablo farklı olabilirdi. Taksim iradesini gösteren ilerici-devrimci güçler dışında tutulursa, yazık ki bu yılın 1 Mayıs'ı AKP'nin dayattığı icazet alanlarına hapsedildi. Bunun sorumluluğunu taşıyan yılgın zihniyetin temsilcileri, Taksim'i savunma ısrarını "alan fetişizmi" demagojisiyle gölgelemeye çalıştılar. Oysa işçi sınıfına, emekçilere, kadınlara, Kürt halkına, Alevi emekçilere dört koldan azgınca saldıran bu iktidarın icazetine sığınmak, kuzuyu kurda teslim etmekten farksızdır.

***

1 Mayıs alanlarına yansıyan nispi zayıflık bir yanılsama yaratmamalıdır. Bu zayıflık geçicidir. Sermaye iktidarı hem içeride hem dışarıda saldırgan politikalara devam ediyor. Bu politikanın faturasını işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek için ekonomik, sosyal, siyasal, demokratik haklar adına ne kaldıysa gaspetmeye çalışıyor. Bu da işçi sınıfı saflarındaki mücadele eğilimini giderek güçlendirecektir.

Verili koşullarda acil ihtiyaç, sınıf saflarındaki mücadele dinamiklerini devrimci bir sınıf hareketi geliştirme çalışmasının dayanaklarına dönüştürebilmektir. Bu başarıldığında, yozlaşmış sendika bürokratlarını bir kenara atmak, reformistleri sarsmak, sermaye iktidarının dayatmalarını püskürtmek mümkün olacak, devrimci ve enternasyonal özüne uygun görkemli 1 Mayıs kutlamalarını hiçbir güç engelleyemeyecektir.

Aşılması gereken önemli bir engel: Reformizm

Başta emek ile sermaye arasındaki çelişki olmak üzere, kapitalist sistemin her geçen gün derinleşen ve yaygınlaşan çelişkileri, toplumsal yaşamın derinliklerindeki fay hatlarında ciddi gerilimler oluşmasına yol açıyor. Sistemin çok yönlü krizinin tetiklediği emperyalist savaş ve saldırganlık, krizin faturasını emekçilerin omuzlarına yıkmak için uygulanan sosyal-iktisadi saldırılar, her geçen gün yoğunlaşan faşist baskı politikaları işçi ve emekçilerin yaşamlarını daha da çekilmez hale getirirken, kitle hareketlerini de tetikliyor.

Son yıllarda dünya ölçeğinde yaygınlaşan ve süreklileşen kitle hareketleri bu durumu olgusal olarak doğruluyor. Geçtiğimiz yıllarda Mısır, Tunus, Türkiye ve Brezilya'da, bugün ise Fransa, Yunanistan ve daha birçok yerde ortaya çıkan sınıf-kitle eylemleri, sınıf mücadelelerinin sertleşeceği bir döneme girdiğimizi tartışmasız bir şekilde ortaya koyuyor.

Bu böyle olmakla birlikte, sistem hala ayakta durabiliyorsa, bunu krizi yönetebilme başarısına borçludur. Bu başarının gerisinde ise burjuvazinin işçi sınıfını bir dizi yol ve yöntemle kontrol altında tutuyor olması vardır. TKİP V. Kongre Bildirisi bu konuda şunları söylemektedir:

"Bu sayede krizin ürettiği faturalar sistemli biçimde işçi sınıfına ve emekçilere ödettirilebilmekte, böylece krizin yıkıcı etkileri sınırlandırılabilmektedir. Halen istinasız olarak tüm kapitalist dünyada yapılan budur. Ekonomisi nispeten iyi durumda olan en zengin emperyalist ülkeler bile işçi sınıfına ve emekçilere tavizler vermeye yanaşmamaktadırlar. Ekonomik kriz ve onun körüklediği kıyasıya kapitalist rekabetin yanısıra, dünya ölçüsünde kızışan emperyalist nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma, sonu gelmeyen emperyalist müdahale ve savaşların yarattığı ağır faturalar, emperyalist burjuvaziyi bu tutumu süreklileştirmeye yöneltmektedir."

Burjuvazi krizi yönetebilmek için bir yandan ortaya çıkan ağır yükü işçi sınıfına fatura ederken, öte yandan bunun karşısında biriken öfkeyi ve mücadele dinamiklerini kontrol altına almak için kendi gerici ideolojisini ve siyasetini etkili bir şekilde kullanıyor. Bugün bakıldığında, öfkeli, hoşnutsuz ama örgütsüz olan emekçi kitlelerin düzen siyaseti üzerinden kontrol altına aldığını ve dizginlendiğini açık bir şekilde görebiliyoruz. Dincisinden milliyetçisine, liberalinden sosyal demokratına ve sözde sosyalistine kadar tüm düzen içi siyasal akımlar, esasta kurulu düzenin devamı için çalışıyor ve kitle hareketlerinin önünde ciddi birer engel oluşturuyorlar.

Gericilik halihazırda burjuvazinin elindeki en etkili silahlardan birisi. Bugün her türden burjuva gericiliği işçi sınıfının üzerinde ciddi bir ağırlığa dönüşmüş durumda. Bunun kendisi işçi sınıfı ve emekçilerin hareketsiz ve edilgen kalmasına yol açıyor. Burjuvazi sadece düzen partileri ve kimi siyasal örgütlenmeler aracılığıyla değil, bizzat kontrol ettiği sendikal yapılar üzerinden de işçi sınıfına gerici zehrini akıtıyor, sersemletiyor ve denetliyor. Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen vb. sendikal yapılara bakıldığında, bir işçi örgütlenmesinden çok bir burjuva partisi gibi hareket ediyor, işçi sınıfını sermaye adına kontrol altında tutuyorlar. Dinci gerici, milliyetçi, şoven ya da liberal, rengi ne olursa olsun bu tür yapılar düzen siyasetini sınıfa taşıyarak, sermayeye büyük bir hizmet sunuyorlar.

Burjuvazi için reformist akımlar, kriz dönemlerinde kitleleri manüple etmek ve düzene yedeklemek açısından bir diğer alternatif. Bugün krizin giderek derinleştiği, sınıf-kitle hareketlerinin yükseldiği bir dönemde reformist akımların güçlenmesi, birçok ülkede düzen siyasetinde önemli bir yer edinebiliyor

olması hiç de şaşırtıcı değil. Zira çelişkileri keskinleşen ve bu nedenle her geçen gün yeni bir saldırı programını hayata geçiren burjuvazi, kitlelerde biriken öfkeyi ve hoşnutsuzluğu düzene kanalize etmek için bir yandan gericiliği güçlendirirken, diğer yandan da reformist akımların önünü sistemli bir şekilde açıyor. Yunanistan'da Syriza, İspanya'da Podemos bu durumun en güncel ve çarpıcı örnekleri olarak orta yerde duruyor. V. Kongre Bildirisi, bu reformist akımların sınıfsal karakterini ve oynadığı rolü özlü bir biçimde ortaya koyuyor:

"Yunanistan'da Syriza, İspanya'da Podemos türünden partiler şahsında kendini gösteren öteki siyasal gelişme, orta sınıf eksenli reformist akımların emekçilerin sola açık kesimleri içinde güç kazanması, parlamentarist hayalleri körüklemesi, böylece devrimci alternatifi geri plana itmesidir...

"Yaşadıkları büyük hoşnutsuzluklara rağmen hareketlilik içindeki emekçi kitleler henüz devrimci arayışlara hazır değiller. Çalışma ve yaşam koşullarını hafifletecek kısa dönemli çözümler, hele de bunlar zorlu çabalar ve ağır bedeller ödemeyi gerektirmiyorsa, bugün için onlara daha cazip görünebilmektedir. Orta sınıf karakterli yeni reformist sol akımlar işte tam da bu durumdan yararlanmaktadırlar...

"Gerçekte bu akımların emperyalist sistem ve kurulu kapitalist düzenle esasa ilişkin bir sorunu yoktur. Kurulu düzenin temellerini benimsemekte, fakat bugünkü biçiminin reformdan geçirilmesi gerektiğini savunmaktadırlar. Sosyo-ekonomik planda '70'li yılların sosyal kazanımlarına dönüş ile siyasal planda güçlendirilmiş burjuva demokrasisi (ki kendileri buna "radikal demokrasi" diyorlar), Syriza ve Podemos türü akımların programatik ufkunu oluşturmaktadır."

Türkiye açısından da durum farklı değil. Bu topraklarda da ne zaman işçi sınıfı saflarında bir hareketlilik yaşansa, ne zaman kitleler düzen sınırlarını zorlayan çıkışlar gerçekleştirse, burjuvazinin yardımına ilk olarak reformist akımlar koşuyor. Dün 15-16 Haziranlar'da, bugün Haziran Direnişi'nde, Greif işgalinde, metal fırtınasında yaşananlar reformizmin uğursuz rolünü çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Kapitalist sömürü koşullarının sınıf ve emekçi kitlelerde körüklediği yangını dindirmek ve kontrol altına almak misyonu ile hareket eden reformist sol akımlar, bu yönüyle devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın önünde duran önemli engellerden birini oluşturmaktadır. DİSK, KESK vb. sendikal yapıların halihazırda reformist güçlerin denetiminde olması, bu sorunu daha yakıcı hale getirmektedir.

Hatırlanacağı gibi Greif işgali karşısında sendikacı görünümlü sermaye ajanları ile sözde sol-sosyalist etiketli sendika yöneticileri "DİSK'i savunmak" adına utanç verici bir şekilde aynı safta yer tutarak, büyük kazanımlarla sona erebilecek bir direnişin kırılması için ellerinden geleni yaptılar. Bu utanç verici tutumun sendikacı görünümlü hain takımı tarafından ortaya konması anlaşılır bir durum. Ancak sol ve sosyalist söylemlerle sendikaların başına çöreklenen reformistlerin de bu utanca ve suça ortak olmaktan geri durmamaları, reformizmin devrimci sınıf hareketinin önünde nasıl ciddi bir engel teşkil ettiğini ve reformizme karşı verilmesi gereken mücadelenin yaşamsallığını çarpıcı bir şekilde gözler önüne sermiştir.

Son 1 Mayıs süreci de bu yönüyle çarpıcı örneklere sahne oldu. Bilindiği üzere 2016 1 Mayıs'ı siyasal atmosferin sertleştiği, öte yandan sınıf ve emekçiler arasında hoşnutsuzluğun yer yer eylemli çıkışlara vesile olduğu bir dönemde karşılandı. Sokakların terörize edildiği, kirli savaşın tırmandırıldığı, gerici çeteler eliyle kitle katliamlarının gerçekleştirildiği, polis rejimi uygulamalarının ve OHAL koşullarının rutinleştirildiği bir dönemde gündeme gelen 1 Mayıs süreci, bu boğucu atmosferde temiz bir rüzgar estirmek ve sermayenin kapsamlı saldırılarına karşı sınıf cephesinden yanıt üretmek adına önemli bir imkana dönüştürülebilirdi. Bu bakışla örgütlenecek bir 1 Mayıs, sınıf ve emekçi kitlelerin öfkesinin akacağı bir kanal olabilirdi.

Bunun bilincinde olan sermaye düzeni, özellikle son yıllarda 1 Mayıs eylemlerini düzenin icazet sınırlarına çekmek, tarihsel ve sınıfsal özünden kopuk bir şekilde gerçekleşmesini sağlamak için özel bir çaba harcıyor. Bu politika doğrultusunda kendi denetiminde olan sendikal yapıları etkin bir şekilde kullanıyor. Son 1 Mayıs eylemlerini

Türk-İş'in Çanakkale'de, Hak-İş'in ise Sakarya'da örgütlemesi, "vatan, millet, sakarya" çizgisinin bu eylemlerin siyasal mahiyetini belirlemesi, 1 Mayıs'ı hedef alan saldırılarda düzen sendikacılığının üslendiği misyonu en açık haliyle gözler önüne serdi.

Son üç yıldır uygulanan Taksim yasağı da, sermaye devleti adına 1 Mayıs'ları ıslah etme ve denetim altına alma politikasının bir diğer halkasını oluşturuyor. Öyle ki Taksim yasağı bu politikanın en cisimleşmiş hali. Sürece bu bütünlük üzerinden bakıldığında, sorunun kendi başına bir "alan tartışması" ya da "fetişizmi" olmadığı açıkça görülecektir; hem işçi sınıfı açısından hem de burjuvazi açısından. Söz konusu olan tümüyle politik bir saldırıdır ve karşısında alınan tutumlar da gerçek politik kimlikleri ve konumları tanımlamak açısından önemli bir yerde durmaktadır.

2016 1 Mayıs'ında tam da bu çerçevede bir ayrışma yaşandı. DİSK, KESK ve kimi meslek odaları ile solun büyük bir kesimi, sermaye devletinin baskı ve yasaklarına boyun eğerek soluğu Bakırköy'de aldılar. Reformizm ve onun denetiminde olan sınıf ve meslek örgütlerinin böyle bir tutum almaları utanç vericidir, ancak şaşırtıcı değildir. EMEP reformizminin Taksim tartışmaları üzerinden işi devrimci düşmanlığına vardırmaya götürmesi ise, reformist sürüklenişin bir sınırı olmadığını göstermiştir. Elbette mücadele anlayışını, eylem çizgisini ve pratiğini düzenin belirlediği sınırlara hapsedenlerden, sert sınıf mücadelelerinde başka türlü bir tutum almaları beklenemez.

Burada sorun, reformizmin gelinen yerde sınıf ve kitle hareketi önünde ciddi bir engele dönüşmüş olması, sınıfın bağımsız devrimci konumu üzerinden hareket etmesini ve örgütlenmesini zora sokmasıdır. 2016 1 Mayıs'ı bu olguyu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Devletin baskı ve yasaklarına boyun eğenlerin, yeni dönemde gelişecek sert sınıf mücadelelerinde çok daha büyük bir sorun alanına dönüşecekleri açıktır ve tarihsel deneyimlerle sabittir.

Özetleyecek olursak, bugün işçi sınıfı bir yandan sermaye ajanı sendikal yapılar tarafından kontrol ediliyor, dizginleniyor; öte yandan liberal-reformist sol çevreler ve onun hakimiyetinde olan sendikal yapılar tarafından adeta kuşatılmış bulunuyor.

Kapitalist sistemin çok yönlü çelişkilerinin keskinleştiği, krizin derinleştiği, kitle hareketlerinin ve eylemlerin giderek yoğunlaştığı tarihi bir evrede, işçi sınıfını kuşatan, uyuşturan ve eylemini dizginleyen bu güçler, burjuvazi açısından krizi yönetmenin büyük bir imkanı olarak değerlendiriliyor. Bu nedenle reformizmin ve her türden burjuva gericiliğinin işçi sınıfı üzerindeki etkisini ve denetimini kırmak güncel ve yakıcı bir görev olarak önümüzde duruyor. Devrimci bir sınıf hareketinin gelişimi, bu görevin başarıyla yerine getirilmesine bağlı.

Komünistler olarak bu gerçeği devrimci sınıf faaliyetinin her adımında ciddiyetle gözetmeli, reformizme ve her türden burjuva gericiliğine karşı mücadeleyi devrimci bir sınıf hareketi yaratma bakışı ile kesintisiz bir şekilde sürdürmeliyiz. Giderek sertleşen sınıf mücadeleleri ve düzenin keskinleşen çelişkileri bize bu imkanları çok daha fazla sunacaktır. Çetin süreçlerde soluğu devrimci sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yetmeyenlerin, işçi sınıfının eylem çizgisini geri çekmeye çalışacağı açık. Fakat bu aynı koşullar, doğru değerlendirilirse eğer, her türden geriliğin ve gericiliğin aşılabileceği zeminlerin oluşmasına da yol açacaktır. Greif ve metal fırtınası bunu bize tüm açıklığıyla göstermiştir.

İşçi sınıfının önüne dikilen barikatları aşarak yeni döneme hazırlanma görev ve sorumluluğunu TKİP V. Kongresi net bir biçimde tanımlamıştır:

"Greif Direnişi sınıf hareketinde yeni bir dönemin başladığının bir işareti olmuştu. Onun eylem çığlığı olan 'İşgal, grev, direniş!' şiarının sınıf hareketi bünyesinde hızla yankılanması ve yaygınlaşması ve onun tuttuğu fiili-meşru mücadele yolunun onbinlerce metal işçisi tarafından izlenmesi, bu gerçeği kesinleştirmiştir. Sınıf hareketi açısından artık yeni bir dönem başlamıştır. İşçi sınıfının önüne kurulan çeşitli türden barikatları da aşarak kendi tarzında mücadele sahnesine akmasıyla belirlenen bir dönem olacaktır bu. Partimizin görevi bu gelişmeyi her yolla hızlandırmak, onu devrimci bir siyasal mecraya çekmek, devrimci bir çizgide örgütleyip geliştirmek için en azami çabayı harcamaktır."

Dinsel gericilik, laiklik tartışmaları ve işçi sınıfı...

Dinsel gericiliğin panzehiri sosyal mücadeledir!

Dinci gericiliğin Türkiye toplumundaki etki alanı gün geçtikçe artmaktadır. Emperyalizmin Sovyetler Birliği'ne yönelik "yeşil kuşak" projeleri ile 12 Eylül'ün ardından izlenen bilinçli politikalar üzerinden güç kazanan dinsel gericilik, AKP'nin 14 yıllık iktidarı boyunca görülmemiş boyutlarda güç kazanmıştır. Özellikle AKP'nin devlet kurumlarını ele geçirmesiyle toplumun önemli bir kesimi etki alanı altına alınmış, dinsel gericilik atmosferi işçiler ve emekçiler üzerine koca bir ağırlık olarak çökmüştür. Kadınlara yaklaşım, küçük çocukların dinsel eğitiminin yaygınlaşması, taciz skandalları vb. dinsel gericiliğe dayalı çürümenin sadece göze çarpan örnekleridir.

Son olarak TBMM başkanının anayasadan "laikliğin kaldırılması" üzerinden ifade ettikleri ise ne bir dil sürçmesi, ne de kişisel bir düşüncedir. Dinci gerici iktidarın yaratmak istediği rejime dönük adımlardır.

Dinsel gericiliğe karşı mücadele

Son laiklik tartışmaları ve dinsel gericiliğe dair tartışmalar sol harekette farklı tepkilere yol açmıştır. Özellikle "ulusal cumhuriyet"çi sol, AKP karşıtlığı ile birlikte "cumhuriyetin kazanımlarına" sarılmakta, burjuva cumhuriyetçilerle aynı kulvara sürüklenmektedir.

Oysa dinsel gericiliğe karşı tutum sınıf bakış açısıyla ele alınmak durumundadır. Burjuvazi feodalizme karşı mücadelesinde onun temel dayanaklarından olan dine karşı mücadele verirken, iktidara geldikten sonra egemenliğini korumak ve güçlendirmek için dine sarılmıştır. Türkiye'de de süreç benzer bir gelişme çizgisi izlemiştir.

*"Burjuva devrimlerden bu yana geçen süreç, burjuvazinin bu alanda da sürekli bir gericileşme yaşadığını, dine karşı savaşım vererek iktidarı ele geçiren burjuvazinin, bugün iktidarını korumak için topluma her geçen gün daha fazla din pompalar hale geldiğini göstermektedir. Bu olgu tüm diğer demokratik kazanımlar alanında olduğu gibi, laikliğin tutarlı savunuluşu alanında da bayrağın proletaryaya geçtiğini göstermektedir." (**EKİM III. Genel Konferansı / Değerlendirme ve Kararla**r)*

Elbette işçi sınıfının bu bayrağı yükseltebilmesi her türden burjuva ideolojisinden bağımsızlaşmasıyla mümkündür. Oysa bugün Türkiye'de dinsel gericiliğin etki alanı işçi sınıfı içinde de oldukça genişlemiş durumdadır. Gerisinde, 12 Eylül'den bugüne toplum ölçüsünde izlenen politikalar, gerici sendikal tahakküm ve her geçen gün artan yoksullaşma vardır. Son "Metal Fırtınası" süreci dinci gericiliğin işçi sınıfının geniş bölüklerini nasıl etkisi altına almış olduğunu bir kez daha somut olarak göstermiştir. AKP'nin en büyük oy potansiyelini geniş işçi ve emekçi kesimleri oluştururken, işçiler arasında cemaatlerin de azımsanmayacak bir etkisi sözkonusudur. Bizzat kapitalist patronların teşvikiyle fabrikalarda etkinlik alanı yaratan cemaatler eliyle işçiler, ağır yaşam koşullarının yarattığı güçsüzlük ve çaresizlik duygusuyla dini inanca, tevekküle sığınmaktadır. Egemenlerin bilinçli politikaları sonucu, dinsel gericilik eliyle,

işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunların kaynağına dair gözlerine perde çekilmektedir. Aynı zamanda dinsel ayrımcılık ile işçi sınıfı saflarında parçalanma ve saflaşma körüklenmekte, böylece sınıfın birliği zedelenmektedir.

Tarihsel-toplumsal gelişmelerle birlikte Türkiye'deki devrimci siyasal mücadelenin gelişimi açısından da en temel ihtiyacın devrimci bir sınıf hareketi yaratılması olduğunu vurguluyoruz. TKİP V. Kongre'sinde "devrimci bir sınıf hareketi" yaratma ihtiyacına işaret edilerek, bu temeldeki sorun ve görevleri kapsamlı bir şekilde ele alınmıştır. Sınıf hareketinin gelişiminin önündeki engeller kapsamında, en temel engelin işçi sınıfının verili geriliği olduğu ortaya konulmuş, işçi sınıfı üzerinde etkili her türden gerici akıma karşı mücadelenin öneminin altı çizilmiştir.

Bu çerçevede işçi sınıfı üzerinde etkili olan dinsel gericiliğe karşı görevlerimizi kısaca tanımlayacak olursak;

* Her şeyden önce din ve dinsel gericilikle mücadele konusunda net bir bakışa, ilkesel-politik açıklığa sahip olmak gerekiyor. Dinsel gericiliğe karşı mücadele, "din" karşıtlığı değildir. İşçi ve emekçilerin dine sığınmayı kurtuluş yolu olarak görmelerine yolaçan, dinsel gericiliğe zemin hazırlayan toplumsal koşullara karşı mücadeledir.

Tarihsel olarak bakıldığında, din her zaman belli toplumsal koşullardan beslenmiştir. Emekçilerin yaşadıkları yoksulluk, sefalet ve acıların nedenini bilemedikleri ve çözüm yolunu bulamadıkları koşullarda ortaya çıkan çaresizlik duygusu, onları dine yöneltmektedir. Dinsel gericiliğe karşı mücadelede başarının yolu, asıl olarak işçileri ve emekçileri sözkonusu güçsüzlük ve çaresizlik duygusundan kurtarmaktan geçer. Bu da hiç de salt propaganda yoluyla değil, fakat asıl olarak kitlelerin sosyal mücadeleye çekilmeleriyle sağlanır. İşçi sınıfı sınıf mücadelesine katıldığında, yaşadığı acıların gerçek nedenlerini görmeye, aynı zamanda özgüven ve sınıf bilinci kazanmaya başlar. Sosyal mücadele onu siyasal müdahaleye daha açık hale getirir. Özetle, *"emekçi yığınları dinsel boyunduruktan kurtarma savaşının başarısı, herşeyden önce, bu yığınların somut sınıf savaşı pratiği içine çekilebilmiş olmasını gerekli kılar." (**EKİM III. Genel Konferansı / Değerlendirme ve Kararlar**)*

* Dinsel gericiliğe karşı mücadelenin bir diğer boyutu ise, egemenlerin dini kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda nasıl kullandıklarını, dini nasıl istismar ettiklerini işçi ve emekçi kitlelere anlatmaktır. Günümüzde siyasal islamın temsilcisi olarak ortaya çıkan AKP'nin nasıl bir maddi çıkar, soygun ve talan şebekesi olduğuna, ait olduğu sınıfın çıkarları için kitleleri nasıl aldattığına dair sayısız veri bulunmaktadır.

* Bir başka nokta, dine karşı mücadeleyi diğer toplumsal sorunların önüne koyan "solcu" işçilerin yaklaşımına karşı mücadeledir. Burjuva-reformist sol anlayışın etkisindeki işçiler dinsel gericiliğin etkisindeki işçilere dinsel bölünme temelinde yaklaşmakta, bu da dinsel önyargıları pekiştirmektedir. Kuşkusuz genelleme yapmak gerekmiyor, ancak yakın süreçteki kimi deneyimler, bu önyargıların etkisiyle, "solcu işçilerin" sınıf mücadelesine daha mesafeli ve önyargılı yaklaştıklarına tanık olunmaktadır. Bu açıdan da dinsel bölünmenin önüne geçebilecek, bu önyargıları kıracak temel öğe, sınıfsal bölünmeyi öne çıkarmak ve sınıfsal temelde birliği savunmaktır.

* Son nokta ise, laiklik sorununa hiçbir biçimde kayıtsız kalmamak, işçi sınıfı içinde laiklik bilincini geliştirmektir. Laiklik, dinsel düşüncenin siyaset ve kamu alanından uzaklaştırılması, dinsel inancın bireyin sorunu olarak ele alınmasıdır. Bu düşüncenin işçi ve emekçi kitlelerin içinde propaganda edilmesi, dinsel gericiliğin etkisinin zayıflamasına hizmet edecektir. Aynı zamanda burjuva-reformist anlayışların laikliğin sınıfsal yönünü örten, emekçi kitleleri de bölen ikiyüzlü laiklik anlayışına karşı mücadele de, sorunun bir diğer boyutudur.

Dinsel geriliğin işçi sınıfı üzerindeki etkileri son metal sürecinde belirgin bir şekilde karşımıza çıkmıştır. Mevcut tablonun da çok yalın bir şekilde görülmesini sağlamıştır. Önemli olan işçi sınıfının önündeki diğer gerici engeller ile birlikte dinsel geriliğe karşı mücadele konusuna hassasiyetle eğilmektir.

Kitle etkinlikleri üzerine

Kitle etkinliklerine müdahaleyi ele alırken, dışımızda örgütlenen eylem ve etkinliklerin ötesinde, öncelikle kendi alanlarımızda/zeminlerimizde örgütlediğimiz etkinliklerin sorunları üzerinde durmak bir ihtiyaç. Zira son dönemde bir dizi başlık üzerinden gerçekleştirdiğimiz etkinliklerin ortaya çıkardığı sonuçları çeşitli yönleriyle irdeleyip dersler çıkarmak, bundan sonraki etkinliklerin başarıyla örgütlenmesi bakımından önem taşıyor.

Bugün için dikkatimizi yoğunlaştırmamız gereken alanlardan biri, kitle etkinliklerinin örgütlenmesindeki tarz ve pratiğimizi eleştirel bir temelde ele alıp irdelemektir. Zira siyasal sınıf çalışmamızın kapsamı ve etki alanı giderek gelişip güçlenirken, bu etkiyi maddi güçlerin örgütlemesi planındaki bir güçlenme süreci ile yeterince birleştiremiyoruz. Bu zayıflık nereden kaynaklanıyor? Yoğun bir emek ve çaba üzerinden gerçekleştirilen kitle etkinliklerde hedeflenen kazanımların elde edilememesinin gerisinde ne yatıyor, neyi eksik bırakıyoruz? Saptanan hedeflerin yakalanmasında ne tür yetersizliklerle karşı karşıya bulunuyoruz? Çeper-çevre güçlerinin etkin bir tarzda harekete geçirilmesi ve harcanan enerjinin verimli ve amaca hizmet edecek biçimde kullanılmasında ne gibi zayıflıklar var? Bu ve benzeri sorular üzerinde ciddiyetle durmak ve sonuçlar çıkarmak durumundayız.

Kitle etkinliklerinin örgütlenmesindeki tarz ve pratiğimizi gözden geçiremediğimizde, örgütleyeceğimiz yeni etkinliklerde de benzer sonuçlarla karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktır.

Öncelikli olarak işaret edilmesi gereken, etkinliklere hazırlık süreçlerinin örgütlenmemesindeki zayıflığın böylesi sonuçlara yol açtığıdır. Planlı ve çok yönlü bir ön hazırlığa dayanmayan ya da "baştan savmacı" bir anlayışla son ana sıkıştırılan, kendi içinde günü kurtarmaya yönelik bir tarzda örgütlenen her etkinlik bir başarısızlık örneği olarak karşımıza çıkaracaktır. Son dönemde gerçekleştirdiğimiz kimi kitle etkinliklerinin zayıf tablosundan hareketle böyle bir değerlendirme yapma ihtiyacı duyuyoruz.

Parti olarak giderek daha çok işçi ve emekçinin gündemine giriyoruz. Onları etkileyip saflarımıza kazanmanın bir yolu da temel toplumsal-siyasal sorunlar ve gündemler ekseninde gerçekleştirilen kitle etkinliklerinin başarılı olarak örgütlenmesinden geçiyor. Sınıf ve emekçi kitleler dönem dönem belli gündemler/sorunlar üzerinden örgütlediğimiz kitle etkinlikleri üzerinden partimizi izliyor, tanımaya çalışıyor. Dolayısıyla gerek etkinliklere ön hazırlık sürecindeki tarzımız ve pratiğimiz gerekse etkinliğin ortaya çıkardığı sonuç, sınıf ve emekçi kitleler üzerindeki etkimizin dolaysız bir yansıması olacaktır. Az-çok hedeflerine ulaşan kitle etkinliklerinin gerek temel güçlerimiz, gerek çeper-çevremiz, gerekse dışımızdaki ilerici ve sol güçler üzerinde olumlu bir etki bıraktığı, moral-motivasyon yönünden güçlendirdiği biliniyor. Son dönemde gerçekleştirdiğimiz kimi etkinliklerin böyle bir etki yarattığı tartışmasız.

O halde, başarısız bir sonuçla karşılaşmamak için işi baştan sıkı tutmalı ve ciddi bir hazırlık içine girebilmeliyiz. Yeterli bir ön hazırlığa dayanmayan bir etkinliği örgütlemekten, son ana sıkıştırılan, zevahiri kurtarmaya yönelik bir tutum ve pratikten özenle uzak durulmalıyız. Böylesi yaklaşımları baştan savmacı bir tutumun göstergesi sayılmalıyız. Kimi zaman bunun örnekleri ile karşılaşabiliyoruz. Bu tür zayıflıklar karşısında gerekli müdahaleleri zamanında yapabilmeliyiz. Etkinliği örgütlemeye karar verdiğimiz andan itibaren başarıyı güvenceleyecek bir çaba ve yoğunlaşma

içine girebilmeliyiz. Bunu başarmanın yolu öncelikle çok yönlü, planlı ve kolektif bir hazırlıktan geçiyor.

Kolektif bir hazırlık!

Kitle etkinliklerine hazırlık her şeyden önce kolektif bir planlama ve yoğunlaşma temelinde gerçekleştirilmelidir. Bunun için etkinliğe ilişkin her türlü bilgi, ayrıntı, görevlendirme vb. baştan sona somutlanmalıdır. Zamanlamasından temel ve çevre güçlerin nasıl harekete geçirileceğine, hangi araç, yöntem ve zeminlerin kullanılacağından hedeflenen sonuçların ve kazanımların neler olacağına kadar her şeyin kolektif bir hazırlık ve müdahalenin konusu olmalıdır. Kolektife mal edilmeyen, sınırlı güçlere ve dar bir zamana sıkışmış, iyi bir ön hazırlık ve planlamaya dayanmayan her kitle etkinliği kaçınılmaz olarak amaçlanan sonuçları ve kazanımları sağlayamayacaktır.

Kitle etkinliklerinin örgütlenmesi, aynı zamanda çeper ve çevre güçlerimizin daha ileriden faaliyete katılmasını, eğitilmesini ve giderek çalışmanın örgütlü güçleri olarak kazanılmasını sağlama yönünde bir işlevi yerine getirebilmelidir.

Eğitim ve donanımızı güçlendiren bir temelde...

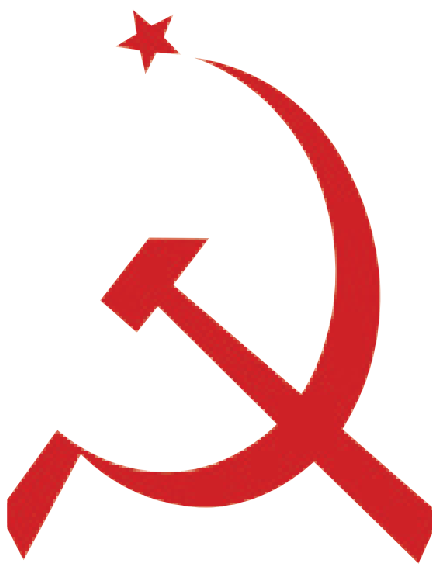
Kitle etkinliklerine hazırlığın temel boyutlarından biri de, örgütlenen gündem ya da soruna ilişkin olarak güçlerimizin eğitim ve donanımıdır. Etkinlik konusu genelliğinden çıkarılarak daha somut bir içeriğe kavuşturulabilmeli, böylece gündelik çalışmada yol açıcı bir işlev görebilmelidir. Bu da güçlerimizin etkinliğin konusuna/gündemine dair bir inceleme ve araştırma içine girerek birikimini arttırmasıyla başarılabilir.

Bu çaba aynı zamanda ele alınan konunun/gündemin gündelik faaliyette daha somut bir temele oturulmasını sağlayacak ve çizgimizin gündelik pratik içinde ete-kemiğe büründürülmesini kolaylaştıracaktır. Bir çizgi ancak stratejik hedeflere bağlanan taktik politikalar ve pratik içerisinde güç yaratabilir.

Sonuçları toparlamak ve kolektife maletmek

Üzerinde durulması gereken yönlerden biri de kitle etkinliklerinin sonuçlarının eleştirel bir değerlendirmeden geçirilerek partiye maledilmesidir. Deneyim ve derslerinden öğrenmektir. Bunu yapmaktan geri durabiliyor ya da yüzeysel değerlendirmelerle yetinebiliyoruz. Oysa gerçekleştirilen tüm eylem ve etkinliklerin sonuçlarını her açıdan ele alıp irdelemek, kazanımlarını olduğu kadar zayıflık ve yetersizliklerine saptayıp bilince çıkarmak, gelecekteki eylem ve etkinliklerin başarıyla örgütlenebilmesi için bir ihtiyaçtır. Büyük-küçük ayrımı yapmadan emek vererek örgütlediğimiz tüm kitle eylem ve etkinlikleri değerlendirerek geleceğe dönük dersler çıkarmalı, deneyimlerini süzmeli ve kolektife maledebilmeliyiz.

Deneyimlerden öğrenmesini ve dersler çıkarmasını bilmeyenler geleceğe sağlam adımlarla yürümeyi başaramazlar. Bu aynı zamanda devrim ve sosyalizm iddiamızın ciddiyetine ne kadar uygun davrandığımızın da bir ölçütü olacaktır.

Sektörel çalışma, tekstil işçilerinin birliği ve mücadelesi

D. Güneş

Sınıf çalışmamız içinde sektörel çalışma önemli bir yerde duruyor. Özellikle metal sektörüne dönük çalışmamız anlamlı bir deneyim ve birikim sağladı. Son Metal Fırtınası'na müdahaledeki başarıda, sektörel çalışmada yoğunlaşma önemli bir rol oynadı. Zira böylesi bir yönelim, sektöre hakimiyeti artırmakta, tekil fabrikaların ötesinde sektöre toplam olarak bakmayı sağlamakta, sektör politikalarının oluşturulmasını kolaylaştırmakta ve sendikal mücadele zeminlerini güçlendirmektedir.

Ekonomide tuttuğu yer ve işçi sınıfı içinde nitel ve nicel açıdan belirgin yerinden kaynaklı metal sektörüne dönük çalışma sınıf çalışmamızda öncelikli bir yerde durmaktadır. Ancak yine ekonomideki yeri ve mücadele dinamikleri gözetilerek farklı sektörlerde de çalışma yürütmek bir ihtiyaçtır. Petro-kimya ve tekstil sektörü bu açıdan metal sektörünü takip etmektedir.

Tekstil sektörünün ülke ekonomisindeki yeri Cumhuriyet öncesine dayanır. Cumhuriyetin ilk yıllarında ise devlet eliyle hatırı sayılır tekstil işletmesi kurulmuş ve azımsanmayacak sayıda işçiyi bünyesinde barındırmıştır. Ancak Türkiye'de kapitalizmin gelişmesiyle birlikte tekstil sektörü geri planda kalmış, özelleştirmelerle birlikte nitelik planında değişim yaşanmıştır. Sermayenin uluslararası ölçekteki hareketi de tekstil sektörünü etkilemiş, "Çin" faktörü gerileten bir rol oynamıştır.

Başka bir dizi etkenle birlikte tekstil, kölece çalışma rejiminin, esnek ve güvencesiz çalışmanın hayat bulduğu sektörlerin başında gelmektedir. Sektörün yüzde 80'ini kapsadığı iddia edilen kayıt dışılık bu konuda bir fikir vermektedir. Bu arada sermayenin ucuz işgücü cenneti yaratma hevesiyle de tekstil sektörünün bölgesel dağılımı değişmiştir. Temel sanayi havzalarında kimi entegre tesisler ve marka fabrikalar varlığını sürdürmekle birlikte, Marmara'dan Anadolu'ya, özellikle Kürt illerine doğru kayma yaşanmaktadır.

Tekstil çalışması her dönem parti gündeminde yer almıştır. Hareketin sınıf çalışmasının ilk süreçlerinde "başlangıç deneyimleri" olarak tekstil çalışması bir yer tutarken, partinin kuruluş kongresinde hareketli tekstil işletmelerine yönelik çalışmanın deneyimleri ele alınmış, ancak çalışmanın stratejik sektör ve fabrikalarda yoğunlaşmasının ihtiyacı özel olarak vurgulanmıştır. Geçtiğimiz yıllarda da yerel çalışma alanlarında tekstile yönelimler gerçekleşmiş, ancak bunlar yerelin hedefleri sınırlarında çalışmalar olmuştur. Greif direnişi, sonrasında yarattığı imkanlar ve mevziler, tekstil çalışmasını daha kolektif ve merkezi düzlemde örgütleme ihtiyacını ortaya çıkarmıştır. Elbette bu yönelim bilinçli tercihlere dayanmak durumundadır.

Tekstil sektörüne hakimiyet

Bugün tekstil çalışmamız kolektif ve merkezi bir müdahaleye konu edildiği oranda, sektörün sorunları, ihtiyaçları ve mevcut tablosuna dair daha fazla yoğunlaşmak ve alana daha fazla hakimiyet sağlamak gerekiyor. Kuşkusuz bir süredir bu açıdan belli bir mesafe alınmış olmakla birlikte, hem kolektif bir bilinç açıklığı yaratmak hem de sektöre dönük güncel ve dönemsel politikaları daha güçlü bir şekilde

ortaya koyabilmek açısından bu bir ihtiyaç. Aynı zamanda parti basınımızda ele alınarak toplama maledilmesi de önem taşıyor.

Sektörde gerçekten daralma mı yaşanıyor, yoksa kayıt dışılığın artması ve bölgesel değişimin etkileri mi yaşanıyor? İşletmelerin farklı kategorilerde olduğu yerde, sektörün toplamında öne çıkan talep ve istemlerimiz neler olacak? Sektör çalışmamızın dönemsel hedef ve yönelimleri ne olacak? Sektörde "stratejik" konumdaki büyük işletmeler ile belli bir dinamizm taşıyan "orta ölçekli işletmelere" yönelim arasında ilişki ve denge nasıl kurulacak? MESS kapsamındaki işyerleri, stratejik işletmeler olmalarından kaynaklı, tüm metal sektörünü belirleyen bir yerde dururken, aynı durum tekstildeki TİS kapsamındaki fabrikalar için de geçerli midir? Bu temelde tekstil TİS'leri sektör çalışmamızda nereye oturacak? Tekstile mevcut çalışma alanlarımız üzerinden yönelimlerimizin ötesinde entegre tesislere sahip Denizli, Gaziantep illerine ilgimiz ne düzeyde olacak? vb... Bu ve benzeri konularda kolektif açıklık ve bütünlük sektörel çalışmanın gelişimini hızlandıracaktır.

Bir başka nokta tekstil işçisinin profili. Sıklıkla tekstil işçisinin bilinç geriliğinden bahsediyoruz. Eğitim düzeyi, mücadele deneyiminden yoksunluk, yapılan işin niteliği vb. etkenlerle tekstil işçilerinin metal işçilerinden daha geri oldukları söylenebilir.

Öte yandan Kürt işçiler tekstil sektöründe önemli bir yer tutuyorlar. Kürt illerindeki tekstil işçilerine yönelik yaklaşımımız ne olmalıdır? Kürt hareketinin etkisindeki işçilerin sınıfsal sorunlara mesafesi nasıl kırılmalıdır? vb...

Bir başka nokta kadın işçilerin taşıdığı ağırlık. Geçmişten bu yana kadın işçilerin tekstil sektöründe yoğun bir şekilde çalıştığı biliniyor. Kadın işçilerin yedek işgücü olarak görülmesi, çalışma ve toplum yaşamındaki ikincil konumları onların bilincini de belirlemektedir.

Tekstil işçilerinin mevcut tablosu tüm bu açılardan değerlendirmeye konu edilmeli, kullandığımız araç, yol ve yöntemler bu temelde belirlenmelidir.

Öncü tekstil işçilerinin birliği güçlendirilmeli

Tekstil sektöründe yoğunlaşan çalışmalarla birlikte sınıf bilinçli öncü tekstil işçilerinin biraraya geldiği zeminlerin güçlendirilmesine ihtiyaç var. Sektöre yönelik politikaların daha güçlü belirlenmesi, sektörün sorun ve ihtiyaçları konusunda yoğunlaşabilmek açısından da bu gerekli. Elbette tekstil işçilerinin birliğinin hayat bulacağı asıl zemin fabrikalardır. Dolayısıyla hedeflenen fabrika ve işletmelere dayalı çalışma, tekstil işçileri birliğinin asıl güvencesidir.

Bir diğer nokta, sınıf bilinçli tekstil işçilerinin birlik zeminleri ile sendikal çalışma ilişkisinin doğru temelde kurulmasıdır. Zira sendikalar işçi sınıfının geniş kesimlerini bünyesinde toplayan mesleki örgütleridir. İleri, öncü tekstil işçilerinin mücadele programı ile sendikal zemin arasında farklılık doğallığında vardır. Çalışmayı, birbirlerine ikame eden değil, bütünleyen ve güçlendiren bir temelde ele almayı başarabilmeliyiz.

Deneyimlerden öğrenerek çalışmamızı güçlendirmeliyiz

Yılları bulan sınıf çalışmamız anlamlı deneyimler yarattı ve birikimler sağladı. Partinin V. Kongresi ise Greif ve Metal Fırtınası deneyimlerine de dayanarak, devrimci sınıf hareketi yaratılması hedefiyle sınıf çalışmasının sorun ve ihtiyaçlarını ele aldı. V. Kongre'nin özellikle sınıf çalışmamızın sorunları başlıklı sunum ve değerlendirmeleri, tekstil çalışmamız için de yol gösterici olmalıdır. Tekstil sektörüne yönelik bugüne kadarki pratiğimiz, V. Parti Kongresi değerlendirilmeleri ışığında yeniden gözden geçirilmelidir. Fabrika direniş deneyimlerinden sınıfa siyasal müdahalenin sorunlarına, çalışmada kullanılacak araçlardan yol ve yöntemlere kadar, çalışmamız ve sorunları bu değerlendirmelerin ışığında yeniden süzgeçten geçirilmelidir. Çalışmamızı daha ileriye taşımak, yeni güç ve imkanlar yaratmak için toplam birikimimize yaslanmalıyız.

Öncü işçilerin eğitiminde parti yayınları

İşçi sınıfı saflarında yoğun sömürü ve baskıya karşı mücadele eğiliminin güçlendiğini, çıkış yolu arayışları olduğunu ortaya koyan birçok veri mevcut. Bu eğilim metal işçilerinin pek çok fabrikada gerçekleştirdiği eylemlerle belirginleşirken, diğer sektörlerdeki işçilerin de bir arayış içinde olduğu görülüyor. Sınıf devrimcilerinin dolaysız gözlemleri de işçi sınıfı saflarındaki kaynaşmanın devam ettiğine işaret ediyor.

Greif direnişiyle sömürüye karşı mücadelede yeni bir düzey yaratan işçi sınıfı, metal fırtınası ile bu mücadele tarzını genelleştirdi. Her iki örnekte de sınıf devrimcileri önemli bir rol oynasa da, uzun bir aradan sonra işçi sınıfının meşru militan mücadeleye yönelmesi, proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin derinleştiğinin göstergesi.

Süreç sınıf çatışmalarını sertleştirecek yönde ilerliyor. Sermaye iktidarı sömürü ve baskıyı yoğunlaştırırken, metal direnişini yaratan sorunlar da derinleşiyor. Burjuvazi işçi sınıfına, yeni kavgalara girişme ya da köleliğe boyun eğme ikilemini dayatıyor. Metal fırtınası estiren sınıfın artık kaba köleliğe razı olması kolay olmadığına göre, yeni fırtınalara hazırlanmak, devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabasının merkezinde olmalıdır.

***

Sömürü ve baskının yoğunlaşması, sınıf çelişkilerinin sertleşmesi, metal direnişinde kazanılan deneyim ve özgüven, mücadele eğilimi ve yeni arayışların sınıf saflarında yaygınlaşması... Tüm bunlar sermaye egemenliğine karşı devrimci sınıf kavgasını geliştirmek için önemli fakat henüz ilk imkanlardır. Bu imkanlar yeni mücadele döneminin üzerinde yükseleceği nesnel zemini oluşturuyor.

Sınıf devrimcilerinin katkılarıyla mücadelede yeni bir düzey ortaya koyan işçi sınıfının ileri bölükleri, bununla birlikte halen pek çok açıdan yolun başındalar. Özellikle siyasi eğilimleri yönünden büyük oranda sermayenin egemenliği altındalar. Hem dinci-gerici hem ırkçı-gerici ideolojiler sınıf kitleleri içinde alabildiğine yaygın. Sınıf çatışmalarının sertleşmesi, proletaryanın bu prangaları parçalaması için uygun nesnel koşulları yaratsa da, bunun kendiliğinden olmayacağı deneyimlerle sabittir.

Bu olgu, gerici burjuva ideolojilerine karşı etkin, yaratıcı, kararlı bir mücadeleyi zorunlu kılıyor. Bu mücadelenin yürütülmesinde pek çok araç kullanılıyor. Sosyal medya, bültenler, bildiriler, broşürler, afişler, toplantılar, eğitim çalışmaları vb... Bu popüler araçlarla sınıfa seslenmenin hem belli kolaylıkları, hem de geniş işçi kitlelerine ulaşma imkanı var.

Bu noktada dikkat çekilmesi gereken bir olgu var. Bu araç zenginliğinin sağladığı olanaklar sermaye egemenliğine karşı mücadelede vazgeçilmezdir. Daha sistemli ve profesyonel bir şekilde kullanılmaları da gerekiyor. Bu alanda daha özel bir dikkat gösterilmesi gereken nokta, kimi zaman partinin temel yayın organlarının yeterli bir etkinlikle kullanılmaması, hatta ihmal edilmesi gibi bir riskin ortaya çıkmasıdır.

Oysa popüler seslenme araçlarının yeri ve önemi ile parti yayınlarının yeri ve öneminin karıştırılmaması kritik önemdedir. Misyonları farklı fakat hedefleri ortaktır; dolayısıyla

diyalektik bir bütünlük içinde kullanılmalıdır. Salt popüler yayın araçlarıyla sınıfı devrimcileştirmek mümkün olmayacağı gibi, bu araçları kullanmadan da işçilerin partinin temel yayınlarını okuyup sahiplenmesi, devrim ve sosyalizm propagandasını özümsemeye hazır hale gelmesi de mümkün olmaz.

***

Vurgulamak gerekiyor ki, merkezi ya da yerel popüler yayınların işçi sınıfının salt ekonomik ve demokratik sorunları ile kendilerini sınırlamaları ciddi bir zaafiyet olacaktır. Zira bu sınırlara hapsolan bir bakış acil demokratik istemler ile emeğin korunması uğruna mücadelenin devrim ve sosyalizm mücadelesinden bağımsız ele alınması anlamına gelir ki, bu da devrimci iktidar perspektifinden uzaklaşmak demektir.

Popüler yayınlarda işçi sınıfının çalışma koşulları, sosyal ve ekonomik yaşamda karşılaştığı sorunlar, sendikalaşmanın önündeki engeller, yozlaşmış sendika bürokrasisinin sınıfa karşı işlediği suçlar vb. konuların öne çıkması doğal hatta kaçınılmazdır. Bununla birlikte yaşadığı sorunların kapitalizmle olan dolaysız bağları, devletin sınıfsal karakteri, devrimci sınıf partisinin misyonu, her tür sömürü ve kölelikten kurtuluşun ancak sosyalizmde mümkün olacağı vb. konular da popüler yayın araçlarında ele alınmalıdır. Elbette uygun bir dil ve üslupla...

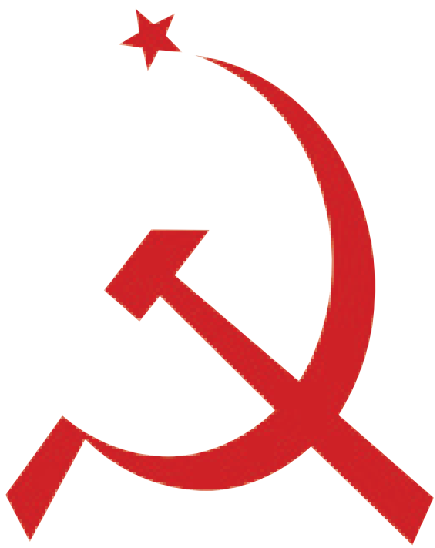
***

Popüler yayınların zenginliğine, sağladıkları geniş imkanlara rağmen, partinin temel yayınlarının önemi ve misyonu benzersizdir. Bu ise PYO ve MYO başta olmak üzere parti yayınlarının mümkün olduğunca etkin ve yaygın kullanımını gerektirmektedir. Hedef kitlemizi politikleştirme, devrim ve sosyalizm mücadelesine kazanma, partili niteliğe yükseltme noktasında parti yayınları kritik bir önem taşımaktadır.

Devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın, sınıf içinde kadrolaşmanın, partiyi maddi toplumsal zeminine, yani proleter sınıf temeline sağlam bir şekilde oturtmanın temel koşullarından biri, öncü işçilerin politikleştirilmesi, sosyalizm mücadelesine kazanılmasıdır. Sınıf kitlelerine seslenmenin yanısıra ilerici-öncü işçilerle daha ileri düzeyde bağların kurulması, bu kesimin eğitilip devrimci sınıf çizgisine kazanılması, parti yayınları etkin bir şekilde kullanılmadan mümkün değildir.

Parti yayınları kapitalizmin her açıdan mahkum edildiği, devrimin ve sosyalizmin propagandasının doğrudan yapıldığı, işçi sınıfı ile emekçiler için sosyalizm dışında bir geleceğin olmadığının güçlü bir şekilde vurgulandığı kolektif eğitim ve örgütlenme araçlarıdır. Bu nitelikleri çerçevesinde etkin bir rol oynamaları, ancak sınıfın ilerici öncü kuşağıyla buluşturulmalarıyla mümkündür. Zira partinin görüşlerinin, şiar ve çağrılarının işçilere taşınması ve öncü işçilerin bu şiarlar etrafında birleştirilmesinde yayınlara önemli bir rol düşmektedir.

O halde partiyi sınıfla, sınıfı partiyle buluşturup kaynaştırmanın temel araçlarından biri olan yayınları sınıfın ilerici öncü kesimlerine ulaştırmak için tüm partili güçlerin özel bir çaba sarfetmeleri temel bir görevdir.

Meslek liseleri ve devrimci sınıf çalışması

D. Demir

Devrimci sınıf çalışmamız açısından meslek liseleri her dönem özel ilgi gösterdiğimiz bir alan oldu. Hem gençlik çalışması hem de sınıf çalışması açısından tuttuğu özel yer çeşitli yönleriyle ele alındı, meslek lisesi öğrencilerini kazanma çabasının stratejik önemi vurgulandı. Dönem dönem hedefli ve yoğunlaşmış bir çalışmanın konusu edildi, çalışmayı sistematik bir temele kavuşturmanın olanakları yaratılmaya çalışıldı. "Sınıf çalışmamızın kadro rezervleri" vurgusu, bu alana yönelik stratejik bakışımızı net bir biçimde özetliyor.

Meslek lisesi çalışması genel lise çalışmamız içinde temel bir gündem olarak yerini her dönem korumakla birlikte, lise çalışmamızın gelişim çizgisi ve faaliyet kapasitesinin belirlediği sınırlarda kaldı. Liseli gençlik çalışmamızın nispeten güçlendiği evreler doğal olarak meslek lisesi çalışmasında da mesafe almaya başladığımız dönemler oldu. Gelişme sağlayamadığı süreçlerde ise bu alana yönelik pratiğimizin zayıfladı, olanakları çıktığında çalışmanın konusu oldu.

Meslek liselerine atfettiğimiz misyon ile bu alana yönelik çalışmamız arasındaki açı, bir çok yönüyle tartışılması gereken bir sorun. Devrimci sınıf hareketi yaratma hedefinin gündelik çalışmamızın ana ekseni olduğu bir evrede, bu hedefi olanaklı kılacak stratejik fabrikalarda mevziler tutma zorunluluğu, gündelik çalışmamızın kapsam ve hedeflerinin ihtiyaca uygun planlanmasını gerektiriyor. Meslek liseleri de bu kapsam ve hedefler içinde yerli yerine oturtulabilmelidir. Bu başarıldığında, devrimci sınıf çalışmasının gelişimine katkı sunan, sistematik bir gelişim çizgisine oturmasını sağlayan, hedefli çalışma pratiğimizin amacına hizmet eden bir konuma kavuşabilecektir. Böylesi bir yönelim aynı zamanda meslek lisesi çalışmasını sistematik, kendini üretebilen bir zemine kavuşturabilecektir.

Meslek liseliler sınıfın organik bir parçasıdır!

Sermayenin üretim tekniklerinin gelişimine paralel olarak nitelikli işgücüne ihtiyacı her geçen gün artıyor. İşgücü potansiyelinin sermayenin hedefleri çerçevesinde ihtiyaca uygun hale getirilmesi mesleki-teknik eğitim kurumları yoluyla çözülmeye çalışılıyor. Türkiye'nin genç nüfus potansiyelinin fazlalığı, sermayenin ucuz işgücü yaratma hedefi ekseninde önemli bir avantaj olarak görülüyor, kapitalist rekabet koşulları üzerinden hedefli adımlara konu oluyor.

İşgücü eğitiminin çıraklık okulları, İşKur kursları vb. kurumların yanı sıra, temelde meslek liseleri üzerinden çözülmeye çalışıldığı, üretim ile mesleki eğitimin her açıdan ve her aşamada bütünleştirilmesi hedefiyle hareket edildiği bir süreci yaşıyoruz. Meslek liseleri genel ortaöğrenim kurumları içinde ifade edilse de, hem sermayenin bu alanlara biçtiği misyon, hem de bu misyonun güncel yansımaları ve açığa çıkarttığı sonuçlar itibariyle genel liseli gündeminden ayrılan temel yönler taşımaktadır.

İşgücünün ihtiyaca uygun eğitimi üretim sürecinin organik bir parçası olarak gerçekleşir. Metanın fabrikada üretimi anı, öncesinde bunu olanaklı kılabilecek koşulların yaratılması ve sonrasında pazara çıkışa kadar geçen süreç

kapitalist üretimin bütünüdür. Kapitalizm işgücünü de meta haline getirmiştir. Piyasaya ihtiyaçtan fazla metanın sürülmesi işgücünün ucuzlamasının güvencesidir. Meslek liseleri eğitimli işgücünün kapitalist pazara kitlesel olarak çıkmasını sağlayan temel bir kurumdur. Marks'ın vurguladığı gibi, metanın pazarda alıcı bulup bulmaması onun meta olması gerçeğini, yani temel niteliğini değiştirmez.

Meslek lisesi öğrencileri birinci sınıfta gördükleri genel eğitim derslerinin ardından ikinci sınıftan itibaren meslek seçimi yapar ve mesleki eğitime başlarlar. Bu andan itibaren genel liselerden ayrılırlar. İlgili alanlarda teknik bir eğitim sürecinin yanı sıra, hemen tüm okullarda bulunan döner sermaye uygulaması kapsamında bizzat meta üretimi sürecinin de içinde yer alırlar. Okulların işletme, okul yöneticilerinin işveren, eğitim emekçilerinin ustabaşı, öğrencilerin ise işçi olduğu döner sermaye uygulaması ile piyasa şartlarına uygun iş alınır, üretim gerçekleştirilir. Meslek lisesi öğrencileri bu uygulama ile artı-değer sömürüsüne maruz kalır, çoğu zaman ise "eğitim" adı altında ücretsiz işgücü olarak kullanılırlar. Döner Sermaye Yönetmeliği ile düzenlenen bu uygulama gerçekte okul idarecilerinin insafına bırakılmıştır, kuralsız bir işleyişi ifade etmektedir.

Son sınıfta ise staj adı altında üretim süreciyle/fabrikalarla bağ kurulur. Haftanın üç günü gidilen fabrikalarda eğitim sürecinden çok, normal bir işçi olarak üretim sürecine katılırlar. İşçilerin sosyal haklarından yararlanmadan, asgari ücretin üçte biri bir ücret karşılığında çalışırlar. Son yıllarda "ucuzun ucuzu" olan stajyer işgücü üretimin örgütlenmesinde önemli bir yer tutmakta, her yıl gelecek stajyerleri öngören planlamalar yapılmakta, üçer gün çalışan iki grup oluşturularak hafta boyunca meslek liseliler çalıştırılmaktadır. Kimi zaman mesailere kalmaktan hafta sonları çalışmaya kadar bir dizi uygulama hayat bulmaktadır.

Stajyer öğrencilerin bölümleri dışındaki yan işlerde çalıştırılması sık sık yaşanmakta, üretim maliyetini düşürmek için önemli bir avantaj olarak değerlendirilmektedir.

Temel yönleriyle ifade etmeye çalıştığımız bu süreçler, meslek liselilerin üretim süreciyle kurdukları bağı ve genel liselilere oranla gündem ve sorun alanlarının farklılığını ortaya koymaktadır. Onlar işçidirler ve bulundukları alanın özgünlüklerini taşımaktadırlar. Sadece geleceğin işçileri değil, işgücü eğitiminin temel gerekleri üzerinden üretim sürecinin bizzat içinde yer almalarından da kaynaklı bugünün işçileri olarak değerlendirilmeli, buna uygun bir yönelimin konusu olabilmelidirler.

Sınıf çalışmasının temel bir alanı olarak meslek liseleri

Meslek lisesi öğrencileri genel kapitalist eğitim sürecinin yarattığı bir dizi sorun alanının muhatabı durumundalar. Eğitim sistemindeki eşitsizlikten derinden etkilenirken, üniversitede okuma hakkından neredeyse yoksun bırakılmışlardır. Ancak yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız yönleriyle, meslek lisesi öğrencilerinin temel gündemini üretim süreciyle kurdukları bağ oluşturmaktadır. Özellikle stratejik sektörlerin ihtiyaçları doğrultusunda eğitim veren bölümlerin öğrencileri, hayata geçen uygulamaların yarattığı bilinçle kendilerini işçi olarak görmekte, bu temelde şekillenmektedirler.

Liseli gençlik çalışmamız, kendi konumu ve bakışı doğrultusunda meslek lisesi çalışmasını özel bir yönelimin konusu haline getirmiş ve pratik bir çabayla yolunu yürümeye çalışmaktadır. Ancak, meslek lisesi çalışmalarına ilişkin deneyimlerimiz, bugünün somutluğunda ortaya çıkan gerçekler ve sınıf çalışmamızın hedefleri düşünüldüğünde, meslek liselileri sınıf/sektör çalışmalarımızın temel bir gündemi ve çalışma alanı olabilmelidir.

- Devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefi, kapitalist üretim sürecinin bütünlüğünü gözeten, sermayenin bu çerçevede attığı adımları ve hedefleri öngören, bu kapsamda ortaya çıkan çok yönlü sonuçlara yanıt üretebilen bütünsel bir politik hat, hedefli ve sistematik bir çalışma ve bunu hayata

geçirebilme başarısını zorunlu kılmaktadır. Bu ise sınıfın bulunduğu bütün alanların devrimci politika ile kuşatılmasını, politikanın alanların ihtiyacına göre özgünleştirilmesini gerektirmekte, hedefli ve uzun soluklu bir çalışmayı gündeme getirmektedir. Bu alanlardan birisi meslek liseleridir ve uzun soluklu hedefler açısından yakalanması gereken ilk halkadır.

- Sektörel çalışmanın, burada alınacak mesafenin önemini kendi deneyimimizle biliyoruz. Güçlü bir sektörel çalışma isabetli bir sektörel politika oluşturabilmekle olanaklıdır. Metal fırtına sürecinde ortaya koyduğumuz güçlü politik yaklaşımların, fabrika zeminlerinde yeterli maddi dayanak noktalarımız olmamasına rağmen yarattığı sonuçlar ve anlamı üzerine bir dizi değerlendirmeye sahibiz. Bütünlüklü bir sektörel politika, sermayenin giderek sektörel hedefleriyle organik bütünlüğünü kurduğu işgücü eğitimini de gözetmek zorundadır. Devrimci sınıf politikasının mesleki eğitim ayağını güçlendirmek, bu alana bütünsel bir hakimiyet sağlamak, alanın özgünlüklerine göre politika oluşturmak, yaşanan sorun alanlarına karşı mücadele taleplerini belirlemek, güçlü bir pratik yönelim gerçekleştirmek, çalışmamızın temel hedefleri arasında bulunmalıdır.

- Metal fırtına sürecinde stratejik fabrikalarda mevzi tutmanın önemini bir kez daha görmüş ve ihtiyacını yakıcı bir biçimde hissetmiş bulunuyoruz. Stratejik mevziler tutma ihtiyacını hedefli bir yönelimle hayata geçirebileceğimiz temel alanların başında meslek liseleri gelmektedir. Hemen tüm fabrikalar ihtiyaçlarına uygun bölümlerden mezun olmuş meslek liselileri tercih etmekte, önümüzdeki dönemde bunu temel bir şart olarak ortaya koymaya hazırlanmaktadırlar. Hem sınıf hareketinin genel seyri ve hedeflerimiz, hem de sektörel politikalarımız ve hedeflerimiz açısından, sektörel çalışmalarımız mesleki eğitim alanını temel bir gündem olarak önüne almalı, alanı tanımanın yanı sıra yönelimini güçlendirecek adımlar atmalı, olanakları oluştuğu oranda hedefli bir çalışma olarak tanımlayabilmelidir.

- Meslek lisesi çalışması fabrikalara taşınarak kendi zeminine kavuşabilir. Meslek liselilerin son yıl yaptıkları staj, kapitalist üretim süreciyle her yönüyle bağ kurdukları bir dönemi ifade etmektedir. Bu süreçte, bir işçi olarak sorunların ağırlığını daha fazla hissetmekte, işçi olmaları gerçeği pekişmekte, sömürüyü tanımaktadır. Bugün hemen tüm fabrikalarda stajyer öğrenciler bulunmaktadır. Büyük ölçekli fabrikalarda bu sayı yüzlerle ifade edilmekte, stajyer işçiler ile diğer işçiler aynı koşullarda yan yana çalışmaktadır. Bizzat maddi yaşamın ortaya çıkarttığı sonuçların olgunlaştırdığı, bilinçlerinin açıldığı süreçler meslek lisesi öğrencilerine ulaşabilmenin de olanaklarını sunmaktadır. Bir fabrikada birden fazla meslek lisesinden gelen öğrencilere ulaşma çabası meslek lisesi çalışmasını güçlendirmenin temel bir ayağıdır. Fabrikada meslek lisesi çalışması aynı zamanda fabrikalarda yürütülen temel çalışmanın da güçlenmesinin bir parçasıdır. Birçok grev, direniş sürecinde görüldüğü gibi, stajyerler sıklıkla grev kırıcı olarak değerlendirilmekte, sermayenin saldırılarının dolgu malzemesi haline getirilmektedirler. Bölgelerde, alanlarda ve tek tek fabrikalarda yürütülen devrimci sınıf çalışmamız ve bu çalışmayı yürüten güçlerimiz bu gerçekliği gözetmeli, buna uygun bir yönelim içine girmeli ve çalışmayı bu temelde bütünleyebilmelidir.

- Devrimci sınıf çalışmamız sınıfın bilincini geliştirmeyi hedeflemektedir. Meslek lisesi öğrencileri, sermaye düzeninin sunduğu koşullarla bu bilincin ilk nüvelerini almakta ancak yeni yeni şekillenmenin verdiği karışıklığı yaşamaktadırlar. Sınıfın genç unsurlarının bilinç planında yaşayacağı gelişimin sınıflar mücadelesine katacağı ivme yeterince açıktır. Meslek liseli öğrencilerin sınıf bilinçlerini güçlendirme ihtiyacı yine devrimci sınıf çalışması kapsamında atılacak adımların, gerçekleştirilecek müdahalelerin önemini bir kez daha göstermektedir. Meslek liselerine yönelik çok yönlü sermaye kuşatması karşısında çok yönlü bir müdahale gündemini ve bunun olanaklarını yaratabilmek zorundayız.

Geleceği kazanmanın önemli bir ayağı!

Meslek lisesi öğrencilerini devrimci sınıf mücadelesine kazanma çabası, geleceği kazanma mücadelesinde önemli bir basamaktır. Konu devrimci sınıf çalışmamızın bütünsel hedefleri açısından temel bir yöne işaret etmekte, yüklenilmesi gereken yeri göstermektedir.

Sermaye sınıfının "meslek lisesi memleket meselesi" söylemi temelsiz değildir, kapitalist üretim açısından taşıdığı önemi göstermektedir. Bizler de kapitalizmi yıkma mücadelesinde "meslek lisesi devrim meselesi" formülasyonunun gereklerini yerine getirmeli, gündelik çalışmanın temel bir yönü olarak öne çıkartabilmeliyiz. Liseli gençlik çalışmamızın şu sıralar özel bir gündem olarak işlediği ve hedefli bir çalışmanın konusu haline getirdiği meslek lisesi çalışması genelliğinden çıkartılmalı, somut hedef ve araçlarla bütünlenebilmelidir.

Meslek lisesi öğrencilerinin öne çıkan gündemleri, sorun alanları, sermayenin dayatmaları ve hedefleri, bunlarla bütünlüğü içinde üretim sürecinin içinde bulunuyor olmalarının yarattığı bilinç ve ruh halini gözeten bir müdahale ancak devrimci sınıf faaliyeti üzerinden gerçekleştirilebilir. Meslek lisesi çalışmasını sistematik bir zeminde güvenceleyebilmek, bu alanların ihtiyacına yanıt üretebilecek bir politik hat ve buna uygun bir örgütlenme zemini yaratabilmekle mümkündür. Bu bütünlük ise, meslek lisesini salt liseli gençlik çalışması sınırlarında değil, bunu da bütünleyecek ve güçlendirecek temelde pratik bir çalışmanın konusu olduğunda sağlanabilir.

Meslek lisesi çalışmasında mesafe alabilmek, sınıfla devrimci temellerde birleşmede alınacak mesafede önemli bir yer tuttuğu gibi, sınıfın gelişebilecek hareketine müdahale zeminlerini kuvvetlendirecek stratejik bir yön taşımakta, bu kapsam üzerinden yaklaşılmayı fazlasıyla hak etmektedir.

Parti faaliyetlerinden...

Sınıfı kazanma iradesini büyüteceğiz!

Partimizin kuruluşunun ve Ekim Devrimi'nin yıldönümlerinin ardından partimizin V. Kongresi haberi geldi. Partimizin 17. yılı ve V. Kongresi'ni duyurmak için parti afişlerini Gebze ve civarındaki ilçelere yaptık.

Bahar dönemi boyunca da partinin her gündeme dair afişleriyle işçilere, emekçilere, gençlere ve kadınlara seslendik. 8 Mart sürecinde ***"Özgürlük ve eşitlik için 8 Mart'ta alanlara!"***, 21 Mart öncesinde ***"Biji Newroz! Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!",*** 1 Mayıs öncesinde ise ***"Sömürü düzenine karşı 1 Mayıs'a!"*** ve "***Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!"*** şiarlarının yer aldığı parti afişlerini geçiş yollarına yaptık.

Sınıfı devrimcileştirme iddiası ile yol yürüyen partimizin sesini soluğunu dört bir yana yayıp, işçi sınıfını kazanma iradesini büyüteceğiz!

Gebze'den Komünistler

Parti faaliyetlerinden...

Taksim iradesini bölgelerimize taşıdık!

Bahar döneminin doruk noktası olan 1 Mayıs bu sene İstanbul üzerinden farklı gelişmelerin yaşandığı bir süreç olarak geride kaldı. Sermaye devletinin sınıfsal tutumunun sonucu olarak yasakladığı Taksim alanı son yıllarda düzen ve devrim güçlerinin çatışma alanına dönüşmüştü. Ancak bu sene yaşanan gelişmeler, yıllardır dişe diş mücadele ile bugünlere taşınan Taksim iradesine gölge düşürdü.

Taksim direnişinin yarattığı ağırlık yüzünden son yıllarda yalpalayan reformist gruplar ve onların sendikalardaki uzantıları, Taksim alanı yasaklanınca başka alanlar tartışmasını dillendirmeye başladılar ve nihayetinde soluğu Bakırköy'de aldılar.

1 Mayıs iki sınıfın, iki farklı dünyanın karşı karşıya geldiği bir gündür. Bu yüzden nasıl Taksim yasağı sınıfsal bir tutum ise, direniş de sınıfsal bir tutumdur. Direniş iradesini gösteremeyenler sınıfsal konumlarına uygun davranmışlardır. İstanbul 1 Mayıs alanı üzerinden yaşanan ayrışma özünde sağlıklı bir ayrışma olmuş, saflar netleşmiştir.

Komünistler olarak 1 Mayıs'ın öngünlerinde İstanbul genelinde yürüttüğümüz illegal faaliyetimizi 1 Mayıs gündemi ile birleştirerek devam ettik. "***Sömürüye, şovenizme, gericiliğe karşı 1 Mayıs'a! / TKİP"*** ile ***"Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm! / TKİP"*** şiarlı yüzlerce afişimizi İstanbul genelinde yaygın biçimde kullandık.

Afiş faaliyetimiz sonrasında, işçileri, emekçileri, kadınları ve gençleri ***"Sömürüye, yağmaya, gerici zorbalığa faşist baskıya, savaş kışkırtıcılığına ve kirli savaşa karşı direnmek için 1 Mayıs'ta alanlara!"*** çağıran yüzlerce parti bildirisini bazı bölgelerimize kullandık. Bildiri faaliyeti sonrasında çok değişik şiarların yer aldığı binlerce kuşu yine tüm bölgelerimizde yaygın bir biçimde kullandık.

1 Mayıs'ın kızıllığını ve Taksim direnişinin iradesini bölgelerimize taşıdık.

İstanbul'dan Komünistler